

K 4304

Heroverweging 1984

Vereenvoudiging van
rechtspositionele regelingen

Deelrapport nr.69

INHOUDSOPGAVE

	Blz.	
Hoofdstuk I	Inleiding	1
	1.1. Taakopdracht en interpretatie	1
	1.2. Werkwijze	2
	1.3. Kwantitatieve gegevens	3
Hoofdstuk II	Verplaatsingskostenbesluit 1962	5
	2.1. Inleiding	5
	2.2. Verhuiskosten	5
	2.3. Reiskosten woon-werkverkeer	6
	2.3.1. Het Verplaatsingskostenbesluit 1962	6
	2.3.2. Het Reis- en pensionkostenbesluit ongehuwd burgerlijk rijkspersoneel	8
	2.4. Evaluatie	9
	2.4.1. Verhuiskosten	9
	2.4.2. Reiskosten woon-werkverkeer	11
	2.4.3. Reis- en pensionkostenbesluit ongehuwd burgerlijk rijkspersoneel	13
Hoofdstuk III	Reisbesluit 1971	14
	3.1. Inleiding	14
	3.2. Reiskosten	14
	3.3. Verblijfkosten	15
	3.4. Evaluatie	15
	3.4.1. Reiskosten	15
	3.4.2. Verblijfkosten	17
	3.4.3. Samenloop	20
Hoofdstuk IV	Representatie	22
	4.1. Inleiding	22
	4.2. Evaluatie	24
Hoofdstuk V	Regeling telefoonkosten/Regeling diensttelefoon	27
	5.1. Inleiding	27
	5.2. Evaluatie	28

Hoofdstuk VI	Voorschotregeling aanschaf motorrijtuigen	30
	6.1. Inleiding	30
	6.2. Evaluatie	31
Hoofdstuk VII	Samenvatting, voorstellen werkgroep	32

Bijlagen:

- Bijlage I : Samenstelling van de werkgroep
- Bijlage II : De regelingen welke in het kader van de vierde ronde heroverweging ter discussie zouden kunnen staan
- Bijlage III : Soortgelijke regelingen voor het militair personeel
- Bijlage IV : Circulaire 25 mei 1966; toepassing artikel 10, derde lid van het Verplaatsingskostenbesluit 1962
- Bijlage V : Schema vergoedingen ingevolge het Verplaatsingskostenbesluit 1962 en het Reis- en pensionkostenbesluit ongehuwd burgerlijk rijksperoneel per 1 april 1984
- Bijlage VI : Raming van de besparingen.

Hoofdstuk I. Inleiding

1.1. Taakopdracht

De rechtspositie van de ambtenaar bestaat o.m. uit een aantal secundaire arbeidsvoorwaarden. Te denken valt hierbij aan vergoedingen voor verplaatsingen, woon-werkverkeer, dienstreizen, representatie etc. De betreffende regelingen zijn vaak zeer verfijnd en daardoor complex van aard. Bovendien vergen ze voor wat betreft hun toepassing veelal omslachtige en kostbare administratieve procedures.

Als overwegingen, welke tot de verfijning hebben geleid kunnen worden genoemd:

- eisen van billijkheid, met het doel recht te doen aan verschillende categorieën rechthebbenden in uiteenlopende situaties;
- de coördinatie tussen relevante andere regelingen of regelingen in andere sectoren;
- budgettaire eisen.

Hoewel elk van deze overwegingen zeer wel te verdedigen is, kleven daaraan soms grote bezwaren, zoals:

- ingewikkeldheid, waardoor onbegrip, fouten bij de toepassing en verkeerd gebruik;
- hoge uitvoeringskosten, door enorme mutatieberichtgeving en andere arbeidsintensieve uitvoeringshandelingen;
- onvoldoende afstemming op de geautomatiseerde administratie als gevolg van het ontbreken van een eenvoudige, consistente terminologie en systematiek.

Tegen deze achtergrond diende de heroverweging zich te richten op vereenvoudiging van de betreffende regelingen en hun uitvoering.

1.2. Werkwijze en interpretatie.

De werkgroep is haar werkzaamheden begonnen met een inventarisatie van centrale regelingen op het terrein van de onkostenvergoedings- en overige rechtspositionele regelingen in de secundaire sfeer. De "vertalingen" daarvan voor die categorieën ambtenaren die niet onder het Algemeen Rijksambtenarenreglement (ARAR) vallen zijn qua ratio steeds conform de centrale regelingen, doch kunnen qua systematiek daarvan afwijken. De werkgroep heeft er daarom van afgezien deze "vertalingen", welke steeds aanpassingen betreffen aan specifieke omstandigheden, nader te onderzoeken, tenzij specifieke aandacht daarvoor noodzakelijk werd geacht. De werkgroep gaat er daarbij wel vanuit, dat de voor te stellen vereenvoudigingen op overeenkomstige wijze zullen doorwerken in deze "vertalingen".

Op basis van de centrale regelgeving hebben verschillende departementen en diensten uitvoeringsvoorschriften opgesteld welke zijn toegesneden op hun specifieke behoeften en omstandigheden. Men kan stellen dat naarmate de centrale regelgeving globaler is en meer beleidsruimte verschaft, bij de dienstonderdelen de behoefte groter wordt nadere regels te treffen. Die nadere regels hebben tweeërlei doel. Zij trachten de eenheid van beleid binnen het dienstonderdeel te bewerkstelligen en beogen voorts de uitvoering te vergemakkelijken. Het gaat erom de centrale regelgeving zodanig te maken dat er voldoende ruimte voor de dienstonderdelen is de uitvoering op voor hen, binnen de gestelde doeleinden, meest passende wijze gestalte te geven.

Met deze intentie heeft de werkgroep de verschillende regelingen in beschouwing genomen.

In bijlage II zijn alle centrale regelingen vermeld waarvan de werkgroep van mening is, dat zij in het kader van haar taakopdracht aan de orde moesten komen. Een aantal daarvan viel voor nadere bestudering af. De overwegingen daarvoor zijn eveneens in de bijlage opgenomen. In het algemeen geldt dat de werkingssfeer van de betreffende regelingen zo beperkt is en dat de verscheidenheid van de voorkomende aanspraken zo groot is, dat vereenvoudiging door vergroving niet mogelijk is zonder aantasting van de ratio van die regelingen.

De resterende regelingen zijn hieronder vermeld. Zij worden in de volgende hoofdstukken successievelijk besproken.

- Het Verplaatsingskostenbesluit 1962
- Het Reisbesluit 1971
- De Regeling diensttelefoon
- De Regeling telefoonkosten
- De Regeling representatiekosten
- De Regeling voorschotten voor aanschaffing van motorrijtuigen.

1.3. Kwantitatieve gegevens

Teneinde enig inzicht te verkrijgen in de besparingen, die kunnen ontstaan bij bepaalde vereenvoudigingen in de regelgeving, is het noodzakelijk over een aantal kwantitatieve gegevens te beschikken.

Die gegevens zijn evenwel niet zonder meer voorhanden. De administraties van de departementen voorzien niet in een kostenbewakingssysteem, dat het mogelijk maakt de gewenste gegevens te produceren.

Een zuiver beeld van de uitvoeringskosten wordt ook belemmerd door het feit dat eenzelfde afdeling c.,q. ambtenaar zich met de uitvoering van diverse regelingen bezighoudt. Om dezelfde reden is het niet mogelijk een voldoende inzicht te verkrijgen in de materiële apparaatskosten. Om toch enig inzicht te verkrijgen in het budgettaire beslag van de regelingen en haar uitvoering, heeft de werkgroep besloten een eenmalige enquête te houden onder de departementen.

Gevraagd is naar zowel de personele als de materiële uitvoeringskosten in het jaar 1983. Buiten de vraagstelling is gebleven de vraag naar de kosten verbonden aan het invullen van de deklaratief formulieren, omdat deze kosten volgens de werkgroep niet kwantificeerbaar zijn.

Slechts één departement heeft schriftelijk laten weten, dat de gevraagde informatie niet kan worden opgeleverd, terwijl van één ander departement geen antwoord werd ontvangen. In alle andere

gevallen werden de verstrekte gegevens voorzien van de kanttekening dat i.v.m. de korte tijd welke voor de beantwoording beschikbaar was, niet volledig kan worden ingestaan voor de representativiteit van het cijfermateriaal.

Een nadere analyse van de tijdig ingeleverde antwoorden op de enquêteformulieren heeft uitgewezen dat de verkregen informatie bepaald niet optimaal kan worden geacht. Niet alleen de "non response" speelt daarbij een rol. Ook is bij toetsing aan anderszins beschikbare gegevens gebleken dat het geleverde cijfermateriaal niet in alle opzichten valide is (bijv. bedragen forensenvergoeding; reisdeclaraties).

Voorts blijkt ook dat een deel van de verstrekte antwoorden duidelijk op een globale schatting berust, met name bij die departementen die veel gedecentraliseerde diensten hebben. Tot slot moet er op worden gewezen dat de verstrekte gegevens, na zekere standaardisatie (bijv. bedragen per declarant), een aanzienlijke spreiding vertoonden. Telefonische verificatie na ontvangst heeft niet altijd tot verduidelijking geleid.

Om deze redenen is het voor de werkgroep niet goed mogelijk een enigszins betrouwbaar ijkpunt, d.w.z. een raming van de totale uitvoeringskosten van de in het onderzoek betrokken regelingen te presenteren.

Wel kan de werkgroep in overweging geven om, indien een juist en volledig inzicht in de uitvoeringskosten gewenst is, een nader gericht organisatie- en efficiency-onderzoek te doen verrichten. Om dezelfde hierboven verstrekte redenen zijn besparingsvarianten zoals deze in de heroverwegingsexercities worden uitgewerkt niet op betrouwbare wijze te verstrekken. Wel is de werkgroep op grond van bestudering van de regelingen tot enige vereenvoudigingsvoorstellen gekomen bij o.m. het Reisbesluit 1971 en het Verplaatingskostenbesluit 1962 die tot aanmerkelijke besparingen kunnen leiden in de uitvoeringssfeer. De werkgroep tekent hierbij wel aan dat een eventuele vergroving van de aanspraken die uit de voorgestelde vereenvoudigingen zouden kunnen voortvloeien uiteraard niet per saldo tot meer uitgaven voor de afzonderlijke regelingen aanleiding mogen geven (budgettair neutraal). Bovendien zal de hoogte van de te bereiken besparingen mede afhankelijk zijn van de wijze van automatisering (centraal/decentraal) en de kosten van het te bouwen geautomatiseerde systeem.

Hoofdstuk II Het Verplaatsingskostenbesluit 1962 c.a.

2.1. Inleiding

Het Verplaatsingskostenbesluit 1962 regelt o.m. de materiële voorzieningen met betrekking tot de verhuisplicht. De ambtenaar is namelijk, krachtens artikel 55, eerste lid, van het ARAR, verplicht in of nabij de gemeente te wonen, die hem als standplaats is aangewezen. Uitzondering hierop zijn de militairen voor wie ingevolge artikel 143 Algemeen militair ambtenarenreglement (AMAR) geen verhuisplicht geldt (zie bijlage III).

Overigens biedt het tweede lid van artikel 55 de mogelijkheid de ambtenaar, al dan niet op zijn verzoek, van deze verplichting te ontheffen. Zonder ontheffing zal de ambtenaar, die niet in of nabij zijn standplaats woont, moeten verhuizen.

Voorts is in het Verplaatsingskostenbesluit geregeld de reiskostenvergoeding voor het woon-werkverkeer van de gehuwde of gehuwd geweest zijnde ambtenaar.

In de paragrafen 2.2. en 2.3. wordt in het kort de inhoud van het Verplaatsingskostenbesluit weergegeven.

2.2. Verhuiskosten

Een verhuiskostenvergoeding kan de volgende elementen bevatten:

- a. kosten van vervoer van belanghebbende en zijn gezin;
- b. kosten van vervoer van belanghebbende en zijn echtgenote voor het eenmaal bezichtigen van een woning;
- c. transportkosten van de inboedel;
- d. opknapkosten;
- e. dubbele huishuur;
- f. een bedrag voor alle andere direct uit de verhuizing voortvloeiende kosten.

De hoogte van het onder f. genoemde bedrag is onder meer afhankelijk van het antwoord op de vraag, of de belanghebbende een eigen huishouding voert en deze naar de nieuwe woning overbrengt. Is dit het geval en is de belanghebbende niet binnen de drie voorafgaande jaren verplicht geweest te verhuizen in de zin van het Verplaatsingskostenbesluit 1962, dan bedraagt de vergoeding 12% van het jaarsalaris, incl. vakantie-uitkering, met inachtneming van een minimum en een maximum.

Wanneer de belanghebbende geen eigen huishouding voert of deze niet naar de nieuwe woning overbrengt, kan hij geen aanspraak maken op de onder f. genoemde vergoeding. Wel kan, indien bijzondere omstandigheden daartoe aanleiding geven, het bevoegd gezag een tegemoetkoming verlenen van ten hoogste 4% van het jaarsalaris, incl. vakantie-uitkering.

Voor de belanghebbende die voor het eerst bij het rijk of één zijner diensten, bedrijven of instellingen in dienst treedt, terwijl niet kan worden gesproken van een overgang zonder wezenlijke onderbreking van een andere overheidsdienst naar een rijksdienst wordt de vergoeding voor de kosten, genoemd onder a. tot en met f., gehalveerd.

2.3. Reiskosten woon-werkverkeer

De reiskostenvergoeding voor het woon-werkverkeer is geregeld in een tweetal besluiten, te weten het Verplaatsingskostenbesluit 1962 en het Reis- en pensionkostenbesluit ongehuwd burgerlijk rijkspersoneel. De minister van Defensie heeft op basis van artikel 10 van het Verplaatsingskostenbesluit 1962 een voor militairen afwijkende regeling getroffen, waarin rekening is gehouden met de specifieke militaire omstandigheden (zie bijlage III).

2.3.1. Het Verplaatsingskostenbesluit 1962

Het Verplaatsingskostenbesluit 1962 maakt in het kader van de vergoeding voor het dagelijks reizen tussen de woning en de plaats van tewerkstelling een onderscheid in twee categorieën ambtenaren:

- a) ambtenaren die verplicht zijn in of nabij de standplaats te wonen;
- b) ambtenaren, die van deze verplichting zijn ontheven.

ad a) De onder deze categorie vallende ambtenaar, die in zelfstandig gezinsverband een eigen huishouding voert, kan in aanmerking komen voor vergoeding van de kosten van het

dagelijks reizen tussen de woning en de plaats van tewerkstelling.[†]) Daarbij blijft een zeker bedrag per maand voor rekening van de ambtenaar (thans f 52,--).

Het begrip eigen huishouding heeft in dit verband, gelet op het gestelde van de in bijlage IV opgenomen circulaire van de minister van Binnenlandse Zaken van 25 mei 1966, zijn betekenis verloren, zodat uitsluitend het verhuisplichtig zijn en het leven in zelfstandig gezinsverband nog als voorwaarden gelden.

Als het dienstbelang het dagelijks reizen van de hiervoor bedoelde ambtenaar niet toelaat, komt hij in aanmerking voor een tegemoetkoming in de pensionkosten, te weten 90% van de redelijk te achten pensionprijs, benevens de reiskosten voor gezinsbezoek.

ad b) De reiskostenvergoeding voor het woon-werkverkeer aan de niet verhuisplichtig gehuwde of gehuwd geweest zijnde ambtenaar, de zogenaamde forensenkostenvergoeding, is in 1972 ingevoerd.

De regeling komt er globaal op neer, dat de gehuwde of gehuwd geweest zijnde ambtenaar, die ontheven is van de verplichting in of nabij zijn standplaats te wonen, aanspraak kan doen gelden op een tegemoetkoming in de reiskosten van het dagelijks reizen tussen de woning en de plaats van tewerkstelling. De in aanmerking te nemen reiskosten zijn aan een maximum van thans f 138,-- per maand gebonden, terwijl overigens het reeds eerder genoemde bedrag van f 52,-- per maand voor eigen rekening blijft. Voor een meer gedetailleerde weergave van de huidige regeling zij verwezen naar het schema op bijlage V.

In afwijking van het vorenstaande gelden voor militairen de in bijlage III onder punt 2, A en B vermelde regelingen.

[†]) Indien en voor zolang hij bij verhuizing aanspraak kan maken op een verhuiskostenvergoeding.

2.3.2. Het Reis- en pensionkostenbesluit ongehuwd burgerlijk rijksper-
soneel

De reiskostenvergoeding voor ongehuwde ambtenaren is geregeld in het Reis- en pensionkostenbesluit ongehuwd burgerlijk rijksper-
soneel. Dit besluit is per 1 maart 1970 in werking getreden. Afhan-
kelijk van de leeftijd, het antwoord op de vraag of een eigen
huishouding wordt gevoerd dan wel de vraag of men als kostwinner
kan worden aangemerkt, kan een vergoeding voor reiskosten worden
gegeven.

Voor de ongehuwden van jonger dan 22 jaar geldt, dat zij een be-
drag ter grootte van de kosten van lokaal vervoer in de stand-
plaats tot een maximum van thans f 52,-- per maand voor eigen
rekening dienen te nemen.

De ongehuwde ambtenaren van 22 jaar dienen, evenals de gehuwde of
gehuwd geweest zijnde ambtenaren, een bedrag van thans f 52,--
per maand voor eigen rekening te nemen. Bovendien geldt voor
beide categorieën, dat de maximale vergoeding thans f 181,-- per
maand bedraagt.

Voor de ongehuwden van 23 jaar en 24 jaar bedraagt de tegemoetko-
ming $\frac{2}{3}$ respectievelijk $\frac{1}{3}$ van de tegemoetkoming, die aan een
22-jarige kan worden verleend.

In de situatie dat de ongehuwde ten gevolge van een verplaatsing
of indiensttreding niet kan blijven wonen bij het gezin, waartoe
hij behoort, omdat het dagelijks reizen niet mogelijk is, heeft
hij afhankelijk van zijn salaris aanspraak op een tegemoetkoming
in de pensionkosten en afhankelijk van zijn leeftijd, aanspraak
op een vergoeding van de reiskosten voor gezinsbezoek.

Ongehuwden van boven de 24 jaar, die nog bij de ouders inwonen,
ontvangen niets.

De ongehuwden, die een eigen huishouding voeren of kostwinner
zijn, kunnen aanspraak maken op dezelfde vergoedingsregeling als
de gehuwden (zie 2.3.1. ad a. en b.), met dien verstande, dat de

tegemoetkoming in de pensionkosten met uitzondering van de kostwinner niet méér kan bedragen dan 60% van de redelijk te achten pensionprijs.

De hiervoor besproken regeling geldt overigens niet voor militairen (zie bijlage III).

2.4. Evaluatie

2.4.1. Verhuiskosten

Men kan onderscheid maken tussen de aanspraak op en de hoogte van de verhuiskostenvergoeding. Het gedeelte van het Verplaatsingskostenbesluit dat de aanspraak op verhuiskostenvergoeding regelt, levert in de praktijk weinig problemen op. Iedere ambtenaar die in opdracht van de dienst verhuist, heeft namelijk aanspraak op een verhuiskostenvergoeding voor zover de verhuizing plaatsvindt binnen 2 jaar nadat de verplichting tot verhuizing is ontstaan. Zowel de datum waarop de verplichting is ontstaan (datum indiensttreding c.q. verplaatsing) als de datum van verhuizing zijn eenvoudig vast te stellen.

Het bepalen van de hoogte van de verhuiskostenvergoeding kan leiden tot onrechtvaardigheden. Zoals reeds eerder in paragraaf 2.2. is uiteengezet, bestaat de vergoeding in het algemeen uit zes componenten. Daarvan geven de eerste vijf componenten a t/m e weinig aanleiding tot problemen.

De component genoemd onder f. daarentegen, te weten de vergoeding voor alle andere direct uit de verhuizing voortvloeiende kosten, geeft soms aanleiding tot discussie.

De hoogte van deze component wordt, zoals reeds vermeld, hoofdzakelijk bepaald door het antwoord op de vraag of belanghebbende een eigen huishouding voert of niet. Het is een soort alles of niets regeling: indien een eigen huishouding wordt gevoerd bedraagt de vergoeding 12% van het jaarsalaris en indien geen eigen huishouding wordt gevoerd is de omvang van deze vergoedingscomponent nihil.

De werkgroep Eigen Huishouding*) heeft in haar rapportage voorgesteld het criterium "het voeren van een eigen huishouding" in dit verband te blijven gebruiken en te verbreden. Zij acht het voeren van een eigen huishouding in die mate bepalend voor de kosten aan de verhuizing verbonden, dat zij dit criterium niet wil laten vallen. Voorgesteld wordt de vergoeding te relateren aan de omvang van de eigen huishouding voor zover die tot uitdrukking komt in de omvang van de woning.

Conclusie

De voorstellen van de Werkgroep Eigen Huishouding hebben zowel betrekking op de aanspraak op een vergoeding c.q. tegemoetkoming als ook op een vereenvoudiging van de regelgeving. Een meerderheid van de Werkgroep heroverweging onderschrijft vanuit deze laatste invalshoek de voorstellen van de Werkgroep Eigen Huishouding. Een minderheid echter kan - net zo min als zij dit deed in de Werkgroep Eigen Huishouding - de voorstellen niet onderschrijven, daar met name de wijziging in de aanspraakregeling onoverkomelijke budgettaire consequenties met zich meebrengt.

Overwogen is nog of ter vereenvoudiging van de uitvoering en controle de verhuiskostenvergoeding in één bedrag of in één bedrag per medeverhuizend persoon, zou kunnen worden gegeven. De werkgroep is echter van mening dat het wezenlijke van de regeling is de vergoeding van de kosten die in opdracht van de werkgever moeten worden gemaakt. Daarom moet de vergoedingsregeling zo goed mogelijk aansluiten bij de werkelijk gemaakte kosten. Bovendien gaat het in het algemeen over bedragen van een dusdanige omvang, dat enige kosten voor administratie en controle verantwoord zijn.

*) De werkgroep Eigen Huishouding is een in 1981 gevormde interdepartementale werkgroep, welke zich tot taak heeft gesteld te onderzoeken, of er - gezien de maatschappelijke ontwikkeling - aanleiding is het begrip "eigen huishouding voeren" aan te passen en eventueel een andere formulering van het begrip te adviseren.

2.4.2. Reiskosten woon-werkverkeer

Ook hier kan onderscheid gemaakt worden tussen de aanspraak en de hoogte van de kostenvergoeding. De regeling van de aanspraak is, zoals uit het onder 2.3. vermelde moge blijken, zeer ingewikkeld. Voor de bepaling van de aanspraak spelen momenteel de volgende factoren een rol: de burgerlijke staat en de gewezen burgerlijke staat, het voeren van een eigen huishouding, het leven in zelfstandig gezinsverband, het verhuisplichtig zijn, het kostwinnerschap en de leeftijd.

De werkgroep Eigen Huishouding stelt de meest vergaande vereenvoudiging voor door met alle genoemde factoren geen rekening meer te houden bij de bepaling van de aanspraak en voortaan elke ambtenaar in beginsel voor een tegemoetkoming in de reiskosten i.v.m. woonwerkverkeer in aanmerking te laten komen.

Vanuit haar taakopdracht tot het bezien van mogelijkheden tot vereenvoudiging is de in 2.4.1. bedoelde meerderheid van de werkgroep van oordeel dat deze aanbeveling van de werkgroep Eigen Huishouding dient te worden ondersteund. Een minderheid echter kan de voorstellen niet onderschrijven, daar met name de wijziging in de aanspraakregeling onoverkomelijke budgettaire consequenties met zich meebrengt.

Op het punt van de vaststelling van de hoogte van de reiskostenvergoeding voor het dagelijks reizen kan onderscheid worden gemaakt tussen verhuisplichtigen en niet verhuisplichtigen.

Voor verhuisplichtigen is het uitgangspunt van de regeling, dat de werkelijke kosten, die immers in opdracht van de werkgever worden gemaakt, worden vergoed, voor zover zij de kosten van openbaar vervoer op de minst kostbare wijze niet te boven gaan.⁺) Uiteraard wordt hierop de aftrek van het bedrag voor eigen rekening toegepast.

Er zijn geen aanwijzingen dat deze regeling voor verhuisplichtigen in de praktijk niet goed functioneert, aangezien over het tegendeel geen signalen zijn binnengekomen. Het is overigens een betrekkelijk kleine groep (ca. 5% van het personeel) die voor deze vergoeding in aanmerking komt.

⁺) Indien geen openbaar vervoer beschikbaar is, kan voor het gebruik van de eigen auto een vergoeding per kilometer worden verleend.

Voor de vergoeding van niet-verhuisplichtige ambtenaren (de zg. forensenkostenvergoeding) komen thans aanzienlijk meer personen in aanmerking (ca. 25% van het personeel). In tegenstelling tot de vergoeding aan verhuisplichtigen (max. 2 jaar) wordt de forensenkostenvergoeding voor onbepaalde tijd toegekend. Van belang is daarbij dat het bedrag van de vergoeding in het algemeen iedere maand hetzelfde is behoudens tariefwijzigingen van het openbaar vervoer.

In dat geval moet voor elke individuele forens opnieuw (met de hand) het bedrag worden vastgesteld dat is gemoeid met het gebruik maken, op de minst kostbare wijze, van het openbaar vervoer.

Conclusie

Naar het oordeel van de werkgroep is er aanleiding deze zg. forensenregeling aanzienlijk te vereenvoudigen. In de eerste plaats zou de formele belemmering moeten worden weggenomen om het maandelijks te vergoeden bedrag zonder voorafgaand declaratieformulier automatisch bij de salarisadministratie uit te betalen. Vervolgens zou het uitgangspunt van de regeling moeten worden gewijzigd.

Aangezien de kosten die aan het woon-werkverkeer voor de werknemer zijn verbonden, niet in opdracht van de werkgever worden gemaakt, is er geen aanleiding de individuele werkelijk gemaakte kosten tot uitgangspunt van de regeling te nemen. Volstaan zou kunnen worden met een normbedrag gebaseerd op een gemiddelde per kilometer.

De werkgroep adviseert tot uitgangspunt van de tegemoetkomingsregeling te nemen de afstand (in kilometers of zônes) tussen de standplaats en de woonplaats vermenigvuldigd met een bedrag per kilometer of zône, zijnde de gemiddelde kosten per kilometer of zône met openbaar vervoer⁺). Bij de uiteindelijke vaststelling van de hoogte van de vergoedingsbedragen kan rekening worden gehouden met een bedrag dat voor eigen rekening dient te komen door

⁺) Indien niet van openbaar vervoer gebruik kan worden gemaakt, zal een afzonderlijke regeling, op basis van dezelfde uitgangspunten, moeten worden getroffen.

bijvoorbeeld beneden een bepaalde kilometerafstand geen vergoeding toe te kennen. Een maximum in de vergoedingsregeling kan worden verkregen door boven een bepaalde afstand de vergoeding niet te doen toenemen.

Indien de regeling op deze wijze zou worden aangepast, behoeft uitsluitend nog de afstand individueel te worden bepaald. Ook tariefwijzigingen kunnen centraal worden aangebracht, omdat zij slechts tot gevolg hebben dat de gemiddelde kosten per kilometer of zône veranderen.

De minister van Defensie heeft, omdat voor militairen geen verhuisplicht geldt, op grond van artikel 10 van het Verplaatsingskostenbesluit de onder punt 2, A en B in bijlage III vermelde afwijkende regeling getroffen. De werkgroep gaat ervan uit dat de voor militaire ambtenaren geldende regeling op overeenkomstige wijze zal worden vereenvoudigd, rekening houdend met de specifieke militaire omstandigheden waaronder mede begrepen, dat voor een grote groep belanghebbenden de kosten van het woon-werkverkeer in opdracht van de werkgever worden gemaakt.

De verwachte besparing op de uitvoeringskosten kan indicatief worden gesteld op ca. 50% (zie bijlage VI).

2.4.3. Reis- en pensionkostenbesluit ongehuwd burgerlijke rijkspersoneel

Ten aanzien van dit besluit heeft de Werkgroep Eigen Huishouding aanbevolen het zelfstandig bestaan hiervan te beëindigen door integratie met het Verplaatsingskostenbesluit 1962.

De werkgroep onderschrijft het voorstel van de werkgroep Eigen Huishouding.

Hoofdstuk III Reisbesluit 1971

3.1. Inleiding

Het besluit, dat in zijn opzet dateert uit 1971 en sindsdien herhaaldelijk is gewijzigd, voorziet in een vergoeding van reis- en verblijfkosten terzake van dienstreizen. Uitgangspunt van het Reisbesluit is, dat de reis- en verblijfkosten volledig voor rekening van de werkgever komen.

Hoewel het Reisbesluit militairen 1978 in de uitvoeringsbeschikkingen is aangepast aan de specifieke militaire omstandigheden, is de regeling qua systematiek overeenkomstig het Reisbesluit 1971.

3.2. Reiskosten

Met betrekking tot reiskosten geldt, dat, indien een dienstreis op doelmatige wijze met openbaar vervoer kan geschieden, de vergoeding wordt gebaseerd op de noodzakelijk te maken kosten per openbaar vervoer. Het Reisbesluit maakt hierbij onderscheid in twee reismogelijkheden:

- 1) de dienstreis wordt gemaakt per openbaar vervoer;
- 2) de dienstreis wordt gemaakt per eigen auto.

In de situatie onder 1) worden de kosten van het openbaar vervoer vergoed bij gebruikmaking van de laagste klasse van openbaar vervoer.

De ambtenaren die worden bezoldigd volgens schaal 9 en hoger kunnen een vergoeding ontvangen op basis van het reizen in de eerste klasse.

In de situatie onder 2) wordt, indien de reis ook doelmatig met openbaar vervoer gemaakt had kunnen worden, een vergoeding toegekend welke is gebaseerd op de gemiddelde prijs van het openbaar vervoer. De vergoeding bedraagt momenteel 18 cent per kilometer.

In geval een dienstreis niet of niet op doelmatige wijze met openbare middelen van vervoer kan plaatsvinden wordt aan de ambtenaar die - na verkregen machtiging - gebruik gemaakt van een eigen motorvoertuig een vergoeding toegekend. Deze vergoeding bedraagt bij gebruikmaking van de eigen auto f 0,57, f 0,41, f 0,34 en f 0,29 per kilometer, afhankelijk van het aantal in het jaar reeds voor de dienst verreden kilometers.

3.3. Verblijfkosten

Uitgangspunt is, dat aan de ambtenaar op dienstreis in Nederland de in redelijkheid te maken noodzakelijke kosten worden vergoed. De maximale vergoeding bedraagt momenteel f 132,-- per vol etmaal. Voor een resterend gedeelte van een etmaal bedraagt de vergoeding per uur $\frac{3}{4}$ % van de etmaal-vergoeding, waarboven een toeslag wordt verleend van:

- a. 45% van de etmaalvergoeding voor betaalde kosten van een overnachting in een daartoe bestemde gelegenheid;
- b. 6% van de etmaalvergoeding voor betaalde kosten van een ontbijt in een daartoe bestemde gelegenheid, indien de tijd van 06.00 uur tot 08.00 uur geheel in de dienstreis valt;
- c. 11% van de etmaalvergoeding voor betaalde kosten van een middagmaaltijd (lunch) in een daarvoor bestemde gelegenheid, indien de tijd van 12.00 uur tot 14.00 uur geheel in de dienstreis valt;
- d. 20% van de etmaalvergoeding voor betaalde kosten van een avondmaaltijd in een daarvoor bestemde gelegenheid, indien de tijd van 18.00 uur tot 20.00 uur geheel in de dienstreis valt.

3.4. Evaluatie

3.4.1. Reiskosten

De mogelijkheden tot vereenvoudiging zijn voor deze kosten beperkt. Men zou kunnen denken aan afschaffing van de mogelijkheid 1e klasse te reizen. Een wijziging in deze zin, waarvan de te bereiken vereenvoudiging overigens nauwelijks interessant is - het

gaat in alle gevallen immers om het declareren van werkelijke kosten - zou echter een ingreep betekenen in de rechtspositie, hetgeen gelet op de taakopdracht, buiten het kader van deze heroverweging valt.

Bij gebruik van de eigen auto, ook al is openbaar vervoer beschikbaar, zou in plaats van de genoemde 18 cent per kilometer, de kosten per openbaar vervoer kunnen worden gegeven. Het voordeel is dat de ambtenaar, ongeacht de wijze van reizen, voor een bepaalde reis steeds dezelfde vergoeding ontvangt, Dit is thans niet het geval, omdat de kilometerprijs bij de NS op korte afstand hoger is dan op langere afstanden, terwijl de normvergoeding per kilometer gebaseerd is op het gemiddelde kilometertarief bij het openbaar vervoer.

Gevreesd moet echter worden dat het eerdergenoemde voordeel niet zal opwegen tegen het extra werk, dat daardoor zal optreden door het opvragen van tarieven bij zowel de NS-informatiediensten als de comptabiliteitsafdelingen.

De werkgroep meent dan ook beide "vereenvoudigingen" te moeten afwijzen.

De vergoeding per kilometer voor het gebruik van een eigen auto met machtiging is als volgt:

- 57 ct voor de eerste 5.000 km;
- 41 ct bij 5.001 t/m 10.000 km;
- 34 ct bij 10.000 t/m 20.000 km;
- 29 ct boven 20.000 km.

Conclusie

Vereenvoudiging van dit systeem kan worden bereikt door het aantal tranches van 4 te verminderen. De werkgroep meent echter op dit punt geen concrete voorstellen te moeten doen, omdat haar bekend is, dat deze materie thans bij de betrokken afdeling van het ministerie van Binnenlandse Zaken in onderzoek is.

3.4.2. Verblijfkosten

De werkgroep heeft uitvoerig gediscussieerd over de vraag of declaratie van de werkelijke kosten de voorkeur verdient boven declaratie van normbedragen zoals thans het geval is.

Ter vergadering is onder meer naar voren gebracht dat declaratie van werkelijke kosten zonder dat daaraan maxima worden gesteld de volgende voordelen kan hebben.

- Het is billijk en logisch alle noodzakelijkerwijs uit dienst-reizen voortvloeiende kosten terug te betalen; bij normbedragen zal in het ene geval te veel en in het andere geval te weinig worden vergoed.
- Het komt de status van de ambtenaar ten goede door uit te gaan van de goede trouw van de ambtenaar, aan wie kan worden overgelaten, dat hij zonder een keurslijf van voorschriften op verantwoorde wijze zijn uitgaven zal doen en deze uitgaven eerlijk in rekening zal brengen.
- De kosten van verblijf kunnen naar gelang van de streek of het seizoen uiteenlopen, waaraan bij vaste vergoedingsnormen geen recht wordt gedaan.

Anderzijds werden ook de volgende nadelen gezien.

- Het schept onzekerheid: door het ontbreken van tarieven weet de reizende ambtenaar niet wat hij aan kleine uitgaven, maaltijden en logies kan en mag uitgeven.
- De uniformiteit ontbreekt. Afhankelijk van 's mans aard (zuinig of minder zuinig, gewetensvol of minder scrupuleus) zullen de gedeclareerde bedragen hoog of laag uitvallen. Immers de belanghebbende bepaalt in feite zijn eigen vergoeding. Het eventueel redresseren van uiteenschieterende declaraties door de chef hangt af van diens persoonlijke opvatting over wat redelijk is.
- De werksfeer kan ongunstig worden beïnvloed. Het ontbreken van normbedragen opent de deur voor meningsverschillen, die afbreuk kunnen doen aan de gewenste goede verhouding tussen chef en medewerkers.

- Het ontbreken van normbedragen zal in vergelijking tot de huidige situatie kostenverhogend werken (voor buitenlandse reizen, waarvoor de uitgaven nog moeilijker op redelijkheid zijn te toetsen, kan dit een kostbare aangelegenheid worden), tenzij maxima worden gesteld, welke ongeveer gelijk zijn aan de huidige normbedragen. Deze maxima zullen een aanzuigende werking hebben in die zin dat iedereen (zowel de reizende ambtenaar, de chef als de verificateur) zich op de maxima richt.
Administratief is het hanteren van maxima gecompliceerder dan het huidige systeem van vaste normbedragen.
- Het ontstaan van de zg. "bonnencultuur". Hiermee wordt bedoeld, dat het in de praktijk veelvuldig voorkomt dat op de bonnen hogere bedragen worden vermeld dan de werkelijke gemaakte kosten.

De kleinst mogelijke minderheid geeft de voorkeur aan het systeem van vergoeding van de werkelijk gemaakte kosten tot maxima ongeveer gelijk aan de huidige normbedragen met de verplichting nota's aan het declaratieformulier te hechten. Hiertoe wijst hij op de navolgende voordelen.

1. Het declareren van kosten op basis van nota's is eenvoudiger. Bij het huidige systeem moeten de tijdstippen van afwezigheid eerst worden genoteerd en vervolgens worden verwerkt in het declaratieformulier om de vergoeding te kunnen berekenen.
2. Aangezien het declareren van nota's eenvoudiger is, geeft ook de controle op de uitgaven minder werk. De controle is te beperken tot het fiat van de chef met een steekproefsgewijze controle door de FEZ-afdeling. Volgens de directeurs van de Centrale Accountants Dienst is een dergelijk - simpel - systeem van controle voldoende. Daarentegen worden nu alle declaraties nog eens centraal nagerekend na fiattering door de chef.

3. Bij de besluitvorming over het Reisbesluit 1971 heeft destijds de desbetreffende werkgroep vastgesteld dat het systeem van vergoeding van de werkelijk gemaakte kosten, als daaraan geen maxima worden gesteld, de comptabele afdelingen "massa's werk zou besparen".
Als de te declareren bedragen aan maxima worden gebonden, zal uiteraard - ter voorkoming van overschrijding daarvan wel enige extra controle moeten worden ingevoerd.
4. Bij het huidige systeem is de opgave van deels oncontroleerbare tijdstippen bepalend voor de omvang van de te ontvangen bedragen. Dit kan leiden tot een ongewenste normvervaging. Dan wordt gedeclareerd zonder dat er kosten zijn gemaakt; de personeelsafdeling van een departement liet weten dat de gedeclareerde kosten voor maaltijdvergoedingen bij overwerk gehalveerd werden toen in de loop van 1983 werd overgegaan tot het vereiste van aangehechte nota's. Overigens is het mogelijk dat nota's vervalst worden. Maar dergelijke vervalsingen zullen na verloop van tijd bij een normale aandacht van de chef of anders bij een steekproef in het oog gaan lopen.
5. Invoering van het declareren op basis van nota's maakt een einde aan het - ook door de Algemene Rekenkameresignaleerde - gebruik dat ambtenaren die een ander onderdeel van hun departement of bijv. de Tweede Kamer bezoeken, aanspraak maken op de betreffende uur-vergoeding.
6. Navraag bij het particuliere bedrijfsleven bevestigt dat de grote werkgevers op basis van nota's tot maxima de kosten vergoeden, behoudens in uitzonderingsgevallen (representatie, nota zoekgeraakt e.d.), waartoe de reden voor de uitzondering op het betreffende declaratieformulier dient te zijn vermeld. Alleen voor beroepsgroepen die iedere dag op de weg zijn (chauffeurs, vertegenwoordigers) geldt ter wille van de eenvoud meestal een vaste dagvergoeding die automatisch (dus zonder voorafgaande declaratie) kan worden overgemaakt.

Conclusie

De meerderheid van de werkgroep echter is, het geheel afwegende, tot de conclusie gekomen, dat aan een vergoedingssysteem op basis van werkelijke kosten altijd maximumgrenzen gesteld zullen moeten worden en dat als gevolg daarvan de uitvoering niet wezenlijk eenvoudiger zal zijn dan het bestaande systeem van normbedragen. Voorts meent de werkgroep geen uitspraak te moeten doen over de vraag welke controles achterwege kunnen blijven, omdat zij daartoe niet bevoegd is en de uitspraken bovendien wellicht in strijd zouden zijn met de bepalingen van de Comptabiliteitswet.

Het huidige systeem voorziet in een normbedrag per etmaal. Voor delen van een etmaal bedraagt de vergoeding per uur 0,75% van de etmaalvergoeding, met daarboven toeslagen (in procenten) voor logies, ontbijt, lunch en diner. Het geheel is voor de niet-geoefende declarant vrij ingewikkeld. Naar het oordeel van de werkgroep wordt de wijze van declareren wat doorzichtiger indien de procentuele vergoeding per uur wordt vervangen door een bedrag per dag(deel). Ook de toeslagen voor logies, ontbijt, lunch en diner zouden kunnen worden uitgedrukt in een vast bedrag. Voor de declarant betekent dit dat hij bij de invulling van de declaratie kan volstaan met het vermelden van herkenbare bedragen, hetgeen het formulier gebruikersvriendelijker maakt. Ook de controle zal hierdoor minder arbeidsintensief worden. De verwachte besparing op de uitvoeringskosten kan worden gesteld op ca. 20% (zie bijlage VI).

3.4.3. Samenloop

In hoofdstuk 2 wordt voorgesteld de regeling vergoeding van kosten voor het dagelijks heen en weer reizen tussen woon- en standplaats te vereenvoudigen. Onder meer wordt voorgesteld het karakter van die regeling te wijzigen, in die zin, dat voortaan niet meer een vergoeding wordt toegekend op basis van de werkelijk gemaakte reiskosten, maar een genormeerde tegemoetkoming in de kosten onafhankelijk van de wijze waarop wordt gereisd.

Thans wordt, in die situatie dat een deel van de dienstreis samenvalt met het traject woonplaats-standplaats een korting toegepast op de vergoeding wegens reiskosten omdat die reiskosten over dat traject reeds geacht worden te zijn vergoed ingevolge het Verplaatsingskostenbesluit.

De werkgroep meent, dat er bij aanvaarding van de vereenvoudiging m.b.t. de reiskosten woon-werkverkeer niet langer aanleiding bestaat de vergoeding van reiskosten ingevolge het Reisbesluit te belasten met de reiskosten van het traject woonplaats-standplaats. Het laten vervallen van de samenloopbepaling betekent enerzijds een administratieve vereenvoudiging, doch anderzijds enige verhoging van de te declareren reiskosten.

Hoofdstuk IV. Representatie

4.1. Inleiding

Het motief tot verlening van een vergoeding voor representatiekosten aan bepaalde ambtenaren is gelegen in de omstandigheid, dat de juiste uitoefening van de functie representatieve verplichtingen geeft, die kosten met zich meebrengen. De vergoeding van representatiekosten strekt derhalve tot terugbetaling van kosten, welke de ambtenaar heeft moeten maken. In principe dient de vergoeding dan ook op declaratiebasis te worden toegekend. Daarbij gaat het in het algemeen om de meer officiële ontvangsten buitenshuis in de vorm van diners, lunches, cocktailparties, e.d., op verschillend niveau.

Voor de zogenaamde niet-declarabele kosten, welke voor een deel in de persoonlijke sfeer liggen en voor een ander deel bij volvoering niet door declaraties worden gedekt (duurdere woning, extra kleding, vervoer, fooien, ontvangsten ten huize, etc.) kan een vergoeding worden verleend die overeenkomt met het gemiddelde dat de betrokken ambtenaar aan dergelijke kosten gedurende een jaar maakt in de vorm van een representatietoelage.

Voor de bepaling van de hoogte van de vergoeding worden de representatieve verplichtingen in de huidige regeling onderscheiden in vergoedingen voor passieve representatie en voor actieve representatie.

Onder passieve representatie wordt verstaan dat het initiatief uitgaat van een derde en dat de positie van de ambtenaar met zich meebrengt, dat hij daarop ingaat.

Voor de ambtenaar in de rang van hoofdadministrateur en hoger, die zich regelmatig door zijn partner moet doen vergezellen, dient de vergoeding niet hoger te worden gesteld dan op f 1.140,-- per jaar.

Indien echter deze representatie van betekenende dan wel zeer uitgebreide omvang is, kan het bedrag van de vergoeding maximaal worden gesteld op f 1.680,-- , resp. f 2.250,-- per jaar. Voor de overige ambtenaren, die op de voet van het vorenstaande voor vergoeding van kosten in aanmerking komen, dient het bedrag ten hoogste te worden gesteld op f 590,-- per jaar.

Onder actieve representatie wordt verstaan die representatie, waarvan het initiatief uitgaat van de ambtenaar zelf. Daarvoor is het volgende bepaald.

- De minister, hoofd van het betrokken departement van algemeen bestuur, wijst de ambtenaar aan, wiens positie met zich meebrengt, dat hij ten behoeve van de uitoefening van zijn functie het initiatief tot (actieve) representatie neemt.
- De kosten van alle grote actieve representatie buitenshuis in de vorm van diners, lunches, cocktailparties, e.d. dienen met overlegging van bescheiden te worden gedeclareerd. Hieronder mogen niet worden begrepen aanschaffingen buitenshuis, welk binnenshuis worden aangeboden.

Voor vergoeding wegens actieve representatie komen derhalve in aanmerking de kosten, verbonden aan:

- de kleine representatie buitenshuis in de vorm van kleine diners, het aanbieden van een drank, het begeleiden bij bezoek aan tentoonstellingen, bedrijven, speciale werken;
- de ontvangsten ten huize van de hoofdamtenaar, zijnde in de regel van, eenvoudiger en minder omvangrijke aard dan die, welke buitenshuis worden aangeboden, maar waaronder toch ook diners, lunches en cocktailparties kunnen vallen;
- de extra kleding voor de hoofdamtenaar resp. zijn echtgenote voor deze kleine en grote representatie;
- de eventuele noodzaak van bewoning van een groter huis - aanhouden van meer personeel - het geven van fooien, enz.

In het algemeen dient de vergoeding voor actieve representatie niet hoger te worden gesteld dan op f 2.240,-- per jaar. Slechts indien deze representatieve verplichting een grotere omvang dient te hebben, dan wel zeer veelvuldig dient te worden vervuld, kan het bedrag worden gesteld op maximaal f 3.640,-- resp. f 4.875,-- per jaar.

Voor functies, waarin permanent met derden buiten het departement of de dienst contacten gelegd of onderhouden moeten worden, zoals bijvoorbeeld perschefs, dient de representatievergoeding niet hoger te worden gesteld dan op f 1.235,-- per jaar.

Voor vergoeding van niet-declarabele representatiekosten bestaan een aantal richtlijnen, waarvan de uitvoering is overgelaten aan de betrokken ministers. De vergoeding van deze kosten dient te geschieden in de vorm van een toelage met toepassing van het Koninklijk besluit van 27 juli 1950 (Stb. K 320).

4.2. Evaluatie

De werkgroep heeft zich in het kader van de vereenvoudiging afgevraagd, of het in de systematiek gemaakte onderscheid in declarabele en niet-declarabele kosten gehandhaafd dient te blijven.

In 1977 zijn de bij het toekennen van een representatievergoeding in acht te nemen (maximum-)normbedragen voor het laatst herzien. Bij die gelegenheid werd tevens aandacht besteed aan de richtlijnen met betrekking tot het toekennen van toelagen voor niet-declarabele representatiekosten. Geconstateerd werd, dat het ambtelijk gedragspatroon sinds de 50-er jaren duidelijk was gewijzigd, in die zin dat het meer informeel is geworden. Zo wordt speciale of gelegenhedskleding, ook bij officiële evenementen, nauwelijks nog als eis gesteld. Ook het kiezen van een dure woning en het inrichten ervan met het oog op representatieve ontvangsten leken destijds al een door de tijd achterhaald gebruik. Het geven van fooien was inmiddels in onbruik geraakt, daar rekeningen all-in worden gepresenteerd. Het waren juist deze vormen van representatiekosten, die, aangezien zij moeilijk aantoonbaar waren, de grond vormden voor de vergoeding van niet-declarabele kosten.

Geconcludeerd werd, dat hoewel een zeker deel van de representatieve uitgaven nog steeds als niet-declarabele kosten kan worden aangemerkt, niet meer te onderscheiden is, waaruit deze bestaan. Het zijn feitelijk niet nader te omschrijven kosten. Wel werd gemeend dat zij slechts in zeer geringe mate aanwezig zouden zijn.

Desalniettemin werd, ter voorkoming van de veronderstelde, daarmee gepaard gaande, administratieve rompslomp, maar meer nog ter voorkoming van interne meningsverschillen, afgezien van een integratie van de niet-declarabele kosten in de declarabele kosten. De werkgroep acht deze in 1977 gehanteerde argumenten anno 1984 minder overtuigend. Met name meent zij, dat gelet op het geringe belang van de niet-declarabele kosten in het totaal van de representatieve uitgaven, onvoldoende gronden aanwezig zijn voor de veronderstelde toeneming van de administratieve rompslomp. Wel kan zij erkennen, dat de vage omschrijving van de niet-declarabele kosten tot interpretatieverschillen zou kunnen leiden. Gezien het vorenstaande ziet de werkgroep twee mogelijkheden tot wijziging van de regeling, t.w.:

- a. alle representatieve uitgaven worden beschouwd als declarabele kosten. De huidige niet-declarabele kosten worden vergoed via een procentuele opslag;
- b. het onderscheid tussen declarabele en niet-declarabele kosten vervalt. Alle kosten worden bestreden uit de toelage.

Ad a

In deze optie worden alle uitgaven direct onder overlegging van bewijs gedeclareerd ten laste van een vooraf bepaald krediet. In verband met de mogelijkheid dat over de niet-declarabele (is niet exact te bewijzen) kosten interpretatieverschillen kunnen ontstaan zou kunnen worden overwogen deze te vergelden via een opslag op de te declareren bedragen.

Ad b

In deze optie wordt aan elke daarvoor in aanmerking komende ambtenaar een toelage toegekend waarin alle uitgaven zijn begrepen. De hoogte van de toelage kan worden bepaald op basis van functiegebonden ervaringscijfers.

Conclusie

Hoewel optie a moet worden aangemerkt als de budgettair best beheersbare - d.w.z. niet tot over- of ondercompensatie leidende mogelijkheid - moet naar de mening van de werkgroep toch - dit vanuit een oogpunt van vereenvoudiging van het administratieve proces - de voorkeur worden gegeven aan optie b. Aan optie a kleeft voorts het nadeel dat elke declaratie op doelmatigheid moet worden gecontroleerd.

Opgemerkt zij, dat de representatieve uitgaven bij Defensie en de politie reeds worden vergolden via een toelage systeem als onder b.

Hoofdstuk V Regeling telefoonkosten/Regeling diensttelefoon

5.1. Inleiding

A. Regeling telefoonkosten

De regeling, welke tot stand is gekomen bij Koninklijk besluit van 22 september 1977 (Stb. 527), voorziet in een vergoeding van de kosten verbonden aan aansluitings- en abonnementskosten van:

- 100% van die kosten indien het salaris van de ambtenaar gelijk aan of lager is dan het maximum van schaal 5;
- 50% van die kosten indien het salaris hoger is dan het maximum van schaal 5, maar niet hoger dan het maximum van schaal 7.

De verschuldigde aanleg- en abonnementskosten van door het bevoegd gezag voor de dienst noodzakelijk geachte extra apparatuur worden in alle gevallen volledig vergoed.

Indien van de privé-telefoonaansluiting meer dan in incidentele gevallen gebruik wordt gemaakt voor het voeren van uitgaande dienstgesprekken wordt een vergoeding toegekend van de kosten van de met de aansluiting gevoerde lokale en interlokale gesprekken ter grootte van 10%, 25% of 50% daarvan en in bijzondere gevallen tot een groter gedeelte. De kosten van internationale dienstgesprekken worden volledig vergoed.

Aan de ministers en de staatssecretarissen worden de kosten van de lokale en interlokale gesprekken voor de helft en in de internationale dienstgesprekken volledig vergoed.

B. Regeling diensttelefoon

Indien daartoe strikte noodzaak bestaat kan ten huize van de ambtenaar een diensttelefoonaansluiting tot stand komen.

Bij schrijven van 6 oktober 1977, kenmerk 477-5487 heeft de minister van Financiën een drietal minimum voorwaarden geformuleerd waaraan voldaan dient te worden:

- door de dienst is in overleg met de ambtenaar bepaald dat deze zijn woonhuis in ieder geval ten dele benut als dienstlokaal;

- het dienstbelang brengt met zich mee, dat de ambtenaar in zijn functie publiekelijk herkenbaar en bereikbaar moet zijn en dat - als een uitvloeisel daarvan - het betrokken telefoonnummer onder de aanduiding van de Dienst in de telefoongids moet worden vermeld;
- de tenaamstelling van de aansluiting geschiedt op naam van het Rijk en de rekeningen van de gemaakte telefoonkosten worden rechtstreeks door het Rijk voldaan.

5.2. Evaluatie

De Regeling telefoonkosten stoelt op de gedachte, dat in beginsel slechts de werkelijke variabele kosten worden vergoed.

Een uitzondering is gemaakt voor de laagstbetaalden aan wie ook een vergoeding voor de vaste kosten wordt toegekend.

De hoogte van de vergoeding voor de variabele kosten (10%, 25% of 50% van het totaal van de in rekening gebrachte lokale en interlokale gesprekskosten) is afhankelijk gesteld van de mate waarin de telefoon voor dienstdoeleinden wordt gebruikt. In de praktijk levert deze regeling geen noemenswaardige problemen op.

Gesteld kan worden dat de gekozen systematiek van een genormeerde vergoeding in de praktijk goed voldoet. Er lijkt dan ook geen aanleiding te bestaan over te gaan tot een, althans in de uitvoering, meer arbeidsintensief systeem van declareren op basis van werkelijke kosten.

Conclusie

De Regeling diensttelefoon blijkt in de praktijk niet goed uitvoerbaar. De Algemene Rekenkamer heeft hier reeds enige malen op gewezen.

Ook blijkt onduidelijkheid te bestaan m.b.t. de verrekening van privé-gesprekken.

Voorafgaand aan de totstandkoming van de huidige Regeling telefoonkosten in het gevoerde overleg tussen Financiën en Binnenlandse Zaken is geconcludeerd, dat beide regelingen niet kunnen worden geïntegreerd. Gezien echter het niet uitvoerbaar zijn van de Regeling diensttelefoon is er reden, die conclusie opnieuw te bezien.

De werkgroep volstaat met deze signalering omdat de Regeling diensttelefoon niet als rechtspositionele regeling is bedoeld.

Hoofdstuk VI. Voorschotregeling aanschaf motorrijtuigen

6.1. Inleiding

De historie van deze regeling gaat terug tot 1934, toen de toenmalige minister van Financiën verschillende voorschriften heeft gegeven terzake van het verlenen van voorschotten uit 's Rijks kas aan ambtenaren die tot aankoop van een motorrijtuig, nodig voor het maken van dienstreizen, willen overgaan. Nadien is de regeling enige malen gewijzigd, zonder dat het principe is aangepast.

Omtrent bedoelde voorschotten is o.a. het volgende bepaald:

- a. De ambtenaar, die op grond van artikel 10 van de "Beschikking beheer motorrijtuigen rijksoverheid" een privé motorrijtuig voor de dienst mag gebruiken, kan op diens verzoek in bijzondere gevallen een voorschot uit 's Rijks kas worden verleend tot ten hoogste 50% van de werkelijke bestede aankoopkosten van een motorrijtuig van dezelfde soort als hem normaliter door de dienst zou zijn verstrekt.
- b. De terugbetaling van het verleende voorschot geschiedt door inhouding op het salaris in 24 maandelijke termijnen.
- c. Over het voorschot is rente verschuldigd, berekend op basis van 4% per jaar, eveneens te voldoen door inhouding op het salaris.
De eigen auto dient regelmatig voor de dienst te worden gebruikt.
Onder regelmatig gebruik wordt verstaan, het gebruik van de auto door de ambtenaar, wiens functie meebrengt dat hij zonder een auto zijn functie eigenlijk niet kan uitoefenen.
- d. Om als "bijzonder geval", als bedoeld in a. te worden aange-merkt is de financiële draagkracht van de ambtenaar bepalend.
In het algemeen worden uitsluitend die ambtenaren voor de regeling in aanmerking gebracht, die kunnen aantonen, dat zij de auto niet uit eigen middelen kunnen financieren.

6.2. Evaluatie

Bij brief van de minister van Financiën d.d. 23 augustus 1974 is twijfel uitgesproken over de vraag of de regeling in een reële behoefte voorziet. Op grond van de reacties van de overgrote meerderheid van de departementen is toen toch besloten de regeling te handhaven.

Conclusie

De auto heeft zich meer en meer ontwikkeld tot een algemeen gebruiksgoed. Wellicht mede als gevolg daarvan zijn, vanwege de daartoe geëigende instellingen, vele financieringsmogelijkheden ontstaan, welke in het algemeen ook binnen het bereik liggen van de gemiddelde ambtenaar.

De werkgroep is van oordeel, zonder de juistheid van de beslissing eind 1974 in twijfel te trekken, dat de maatschappelijke ontwikkelingen sindsdien reden geven om de regeling als achterhaald te bestempelen.

Samenvatting

1. Taakopdracht en onderzoeksopzet

De rechtspositie van de ambtenaar bestaat o.m. uit een aantal secundaire arbeidsvoorwaarden. De betreffende regelingen zijn vaak complex van aard en vergen voor wat betreft hun toepassing soms omslachtige en kostbare administratieve procedures.

Het onderhavige bezoldigingsonderzoek had tot doel om de mogelijkheden te verkennen voor vereenvoudiging van de betreffende regelingen en hun uitvoering.

De werkgroep is haar werkzaamheden begonnen met een inventarisatie van centrale regelingen op het terrein van de onkostenvergoedings- en overige rechtspositionele regelingen in de secundaire sfeer. De "vertalingen" daarvan voor die categorieën ambtenaren die niet onder het ARAR vallen zijn qua ratio reeds conform de centrale regelingen, doch kunnen qua systematiek daarvan afwijken.

Deze "vertalingen", betreffen steeds aanpassingen aan specifieke omstandigheden, die het management noodzakelijk acht. De werkgroep heeft gemeend daar niet in te moeten treden. Zij gaat er daarbij wel vanuit, dat de voor te stellen vereenvoudigingen op overeenkomstige wijze zullen doorwerken in deze "vertalingen".

Een aantal geïnventariseerde centrale regelingen viel voor nadere bestudering af, daar de werkingssfeer ervan zeer beperkt was en de verscheidenheid van de voorkomende aanspraken zo groot, dat vereenvoudiging door vergroving niet mogelijk is zonder aantasting van de ratio van de regeling. De onderzochte regelingen zijn:

- Het Verplaatsingskostenbesluit 1962
- Het Reisbesluit 1971
- De Regeling diensttelefoon
- De Regeling telefoonkosten
- De Regeling representatiekosten
- Voorschotregeling aanschaf motorrijtuigen.

2. Bevindingen

Teneinde enig inzicht te verkrijgen in de besparingen, die kunnen ontstaan bij bepaalde vereenvoudigingen in de regelgeving, is het noodzakelijk over een aantal kwantitatieve gegevens te beschikken. Die gegevens zijn evenwel niet zonder meer voorhanden. De administraties van de departementen voorzien niet in een kostenbewakingssysteem, dat het mogelijk maakt de gewenste gegevens te produceren.

Een zuiver beeld van de uitvoeringskosten wordt ook belemmerd door het feit dat eenzelfde afdeling c.q. ambtenaar zich met de uitvoering van diverse regelingen bezighoudt. Om dezelfde reden is het niet eenvoudig een voldoende inzicht te verkrijgen in de materiële apparaatskosten. Om toch enig inzicht te verkrijgen in het budgettaire beslag van de regelingen en haar uitvoering heeft de werkgroep besloten een eenmalige enquête te houden onder de departementen.

Bij een nadere analyse van de enquêteresultaten bleek dat met de verkregen informatie slechts zeer globale kwantitatieve indicaties kunnen worden gegeven die ter voorkoming van ongewenste interpretatie niet in deze verslaglegging zijn opgenomen. Dit neemt niet weg dat de werkgroep op basis van de verzamelde informatie alsmede op grond van kennis over en ervaring met de betrokken regelingen die haar uit anderen hoofde ter beschikking stond een aantal voorstellen heeft kunnen ontwikkelen die tot besparingen kunnen leiden.

3. Voorstellen

a. Verplaatsingskostenbesluit 1962 c.a.

De werkgroep onderschrijft in meerderheid de voorstellen van de werkgroep Eigen Huishouding, die ertoe strekken één van de zes vergoedingscomponenten, t.w. de vergoeding voor alle direct uit de verhuizing voortvloeiende kosten, te relateren aan de omvang van de eigen huishouding, voor zover die tot uitdrukking komt in de omvang van de woning.

Ook met betrekking tot de aanspraak op reiskosten woon-werkverkeer sluit de werkgroep zich in meerderheid aan bij de voorstellen van de werkgroep Eigen Huishouding. De voorstellen komen erop neer dat bij

het bepalen van de aanspraak op vergoeding voor reiskosten woon-werkverkeer niet langer rekening wordt gehouden met een aantal factoren, die in de huidige regeling worden gehanteerd, t.w. burgerlijke staat, gewezen burgerlijke staat, het voeren van een eigen huishouding, het leven in zelfstandig gezinsverband, het verhuisplichtig zijn, het kostwinnerschap en de leeftijd. Deze vereenvoudiging betekent dat voortaan elke ambtenaar in beginsel voor een tegemoetkoming in de reiskosten i.v.m. woon-werkverkeer in aanmerking komt. Een minderheid echter kan de voorstellen niet onderschrijven, daar met name de wijziging in de aanspraakregeling onoverkomelijke budgettaire consequenties met zich meebrengt.

Voor de bepaling van de hoogte van de vergoeding aan niet-verhuisplichtige ambtenaren stelt de werkgroep in de eerste plaats voor om het formeel mogelijk te maken de maandelijks te vergoeden bedragen, zonder voorafgaand declaratieformulier, automatisch door de salarisadministratie uit te betalen. Vervolgens is de werkgroep van mening dat het karakter van de regeling gewijzigd dient te worden. De kosten die aan het woon-werkverkeer voor de werknemer zijn verbonden, worden nl. niet in opdracht van de werkgever gemaakt. Daarom kan de vergoeding het karakter van een tegemoetkoming in de kosten hebben en is er geen aanleiding de exacte werkelijke kosten tot uitgangspunt van de regeling te nemen. Er zou kunnen worden volstaan met een normbedrag gebaseerd op een gemiddelde per kilometer of zône. De door de werkgroep voorgestelde vereenvoudiging behelst een geheel nieuwe systeem van tegemoetkoming in de kosten van het reizen tussen woonplaats en standplaats, waarbij niet langer de individuele wijze van reizen van belang is maar slechts de objectief gemeten afstand tussen woonplaats en standplaats.

Belangrijkste voordelen van het voorgestelde nieuwe systeem zijn, dat tariefwijzigingen niet meer individueel behoeven te worden doorberekend en dat kan worden overgegaan tot uitbetaling van een vast bedrag per maand.

De werkgroep meent, dat de voorgestelde vereenvoudiging een besparing toestaat op de personele kosten van circa 50%.

2. Bevindingen

Teneinde enig inzicht te verkrijgen in de besparingen, die kunnen ontstaan bij bepaalde vereenvoudigingen in de regelgeving, is het noodzakelijk over een aantal kwantitatieve gegevens te beschikken. Die gegevens zijn evenwel niet zonder meer voorhanden. De administraties van de departementen voorzien niet in een kostenbewakingssysteem, dat het mogelijk maakt de gewenste gegevens te produceren.

Een zuiver beeld van de uitvoeringskosten wordt ook belemmerd door het feit dat eenzelfde afdeling c.q. ambtenaar zich met de uitvoering van diverse regelingen bezighoudt. Om dezelfde reden is het niet eenvoudig een voldoende inzicht te verkrijgen in de materiële apparaatskosten. Om toch enig inzicht te verkrijgen in het budgettaire beslag van de regelingen en haar uitvoering heeft de werkgroep besloten een eenmalige enquête te houden onder de departementen.

Bij een nadere analyse van de enquêteresultaten bleek dat met de verkregen informatie slechts zeer globale kwantitatieve indicaties kunnen worden gegeven die ter voorkoming van ongewenste interpretatie niet in deze verslaglegging zijn opgenomen. Dit neemt niet weg dat de werkgroep op basis van de verzamelde informatie alsmede op grond van kennis over en ervaring met de betrokken regelingen die haar uit anderen hoofde ter beschikking stond een aantal voorstellen heeft kunnen ontwikkelen die tot besparingen kunnen leiden.

3. Voorstellen

a. Verplaatsingskostenbesluit 1962 c.a.

De werkgroep onderschrijft in meerderheid de voorstellen van de werkgroep Eigen Huishouding, die ertoe strekken één van de zes vergoedingscomponenten, t.w. de vergoeding voor alle direct uit de verhuizing voortvloeiende kosten, te relateren aan de omvang van de eigen huishouding, voor zover die tot uitdrukking komt in de omvang van de woning.

Ook met betrekking tot de aanspraak op reiskosten woon-werkverkeer sluit de werkgroep zich in meerderheid aan bij de voorstellen van de werkgroep Eigen Huishouding. De voorstellen komen erop neer dat bij

het bepalen van de aanspraak op vergoeding voor reiskosten woon-werkverkeer niet langer rekening wordt gehouden met een aantal factoren, die in de huidige regeling worden gehanteerd, t.w. burgerlijke staat, gewezen burgerlijke staat, het voeren van een eigen huishouding, het leven in zelfstandig gezinsverband, het verhuisplichtig zijn, het kostwinnerschap en de leeftijd. Deze vereenvoudiging betekent dat voortaan elke ambtenaar in beginsel voor een tegemoetkoming in de reiskosten i.v.m. woon-werkverkeer in aanmerking komt. Een minderheid echter kan de voorstellen niet onderschrijven, daar met name de wijziging in de aanspraakregeling onoverkomelijke budgettaire consequenties met zich meebrengt.

Voor de bepaling van de hoogte van de vergoeding aan niet-verhuisplichtige ambtenaren stelt de werkgroep in de eerste plaats voor om het formeel mogelijk te maken de maandelijks te vergoeden bedragen, zonder voorafgaand declaratieformulier, automatisch door de salarisadministratie uit te betalen. Vervolgens is de werkgroep van mening dat het karakter van de regeling gewijzigd dient te worden. De kosten die aan het woon-werkverkeer voor de werknemer zijn verbonden, worden nl. niet in opdracht van de werkgever gemaakt. Daarom kan de vergoeding het karakter van een tegemoetkoming in de kosten hebben en is er geen aanleiding de exacte werkelijke kosten tot uitgangspunt van de regeling te nemen. Er zou kunnen worden volstaan met een normbedrag gebaseerd op een gemiddelde per kilometer of zône. De door de werkgroep voorgestelde vereenvoudiging behelst een geheel nieuwe systeem van tegemoetkoming in de kosten van het reizen tussen woonplaats en standplaats, waarbij niet langer de individuele wijze van reizen van belang is maar slechts de objectief gemeten afstand tussen woonplaats en standplaats.

Belangrijkste voordelen van het voorgestelde nieuwe systeem zijn, dat tariefwijzigingen niet meer individueel behoeven te worden doorberekend en dat kan worden overgegaan tot uitbetaling van een vast bedrag per maand.

De werkgroep meent, dat de voorgestelde vereenvoudiging een besparing toestaat op de personele kosten van circa 50%.

2. Bevindingen

Teneinde enig inzicht te verkrijgen in de besparingen, die kunnen ontstaan bij bepaalde vereenvoudigingen in de regelgeving, is het noodzakelijk over een aantal kwantitatieve gegevens te beschikken. Die gegevens zijn evenwel niet zonder meer voorhanden. De administraties van de departementen voorzien niet in een kostenbewakingssysteem, dat het mogelijk maakt de gewenste gegevens te produceren.

Een zuiver beeld van de uitvoeringskosten wordt ook belemmerd door het feit dat eenzelfde afdeling c.q. ambtenaar zich met de uitvoering van diverse regelingen bezighoudt. Om dezelfde reden is het niet eenvoudig een voldoende inzicht te verkrijgen in de materiële apparaatskosten. Om toch enig inzicht te verkrijgen in het budgettaire beslag van de regelingen en haar uitvoering heeft de werkgroep besloten een eenmalige enquête te houden onder de departementen.

Bij een nadere analyse van de enquêteresultaten bleek dat met de verkregen informatie slechts zeer globale kwantitatieve indicaties kunnen worden gegeven die ter voorkoming van ongewenste interpretatie niet in deze verslaglegging zijn opgenomen. Dit neemt niet weg dat de werkgroep op basis van de verzamelde informatie alsmede op grond van kennis over en ervaring met de betrokken regelingen die haar uit anderen hoofde ter beschikking stond een aantal voorstellen heeft kunnen ontwikkelen die tot besparingen kunnen leiden.

3. Voorstellen

a. Verplaatsingskostenbesluit 1962 c.a.

De werkgroep onderschrijft in meerderheid de voorstellen van de werkgroep Eigen Huishouding, die ertoe strekken één van de zes vergoedingscomponenten, t.w. de vergoeding voor alle direct uit de verhuizing voortvloeiende kosten, te relateren aan de omvang van de eigen huishouding, voor zover die tot uitdrukking komt in de omvang van de woning.

Ook met betrekking tot de aanspraak op reiskosten woon-werkverkeer sluit de werkgroep zich in meerderheid aan bij de voorstellen van de werkgroep Eigen Huishouding. De voorstellen komen erop neer dat bij

het bepalen van de aanspraak op vergoeding voor reiskosten woon-werkverkeer niet langer rekening wordt gehouden met een aantal factoren, die in de huidige regeling worden gehanteerd, t.w. burgerlijke staat, gewezen burgerlijke staat, het voeren van een eigen huishouding, het leven in zelfstandig gezinsverband, het verhuisplichtig zijn, het kostwinnerschap en de leeftijd. Deze vereenvoudiging betekent dat voortaan elke ambtenaar in beginsel voor een tegemoetkoming in de reiskosten i.v.m. woon-werkverkeer in aanmerking komt. Een minderheid echter kan de voorstellen niet onderschrijven, daar met name de wijziging in de aanspraakregeling onoverkomelijke budgettaire consequenties met zich meebrengt.

Voor de bepaling van de hoogte van de vergoeding aan niet-verhuisplichtige ambtenaren stelt de werkgroep in de eerste plaats voor om het formeel mogelijk te maken de maandelijks te vergoeden bedragen, zonder voorafgaand declaratieformulier, automatisch door de salarisadministratie uit te betalen. Vervolgens is de werkgroep van mening dat het karakter van de regeling gewijzigd dient te worden. De kosten die aan het woon-werkverkeer voor de werknemer zijn verbonden, worden nl. niet in opdracht van de werkgever gemaakt. Daarom kan de vergoeding het karakter van een tegemoetkoming in de kosten hebben en is er geen aanleiding de exacte werkelijke kosten tot uitgangspunt van de regeling te nemen. Er zou kunnen worden volstaan met een normbedrag gebaseerd op een gemiddelde per kilometer of zône. De door de werkgroep voorgestelde vereenvoudiging behelst een geheel nieuwe systeem van tegemoetkoming in de kosten van het reizen tussen woonplaats en standplaats, waarbij niet langer de individuele wijze van reizen van belang is maar slechts de objectief gemeten afstand tussen woonplaats en standplaats.

Belangrijkste voordelen van het voorgestelde nieuwe systeem zijn, dat tariefwijzigingen niet meer individueel behoeven te worden doorberekend en dat kan worden overgegaan tot uitbetaling van een vast bedrag per maand.

De werkgroep meent, dat de voorgestelde vereenvoudiging een besparing toestaat op de personele kosten van circa 50%.

b. Reisbesluit 1971

Met betrekking tot de reiskostenvergoeding per kilometer voor het gebruik van de eigen auto met machtiging sluit de werkgroep aan bij het, reeds in studie zijnde, voorstel om het aantal tranches te verminderen. Het verder terugbrengen van het aantal klassen is naar het oordeel van de werkgroep niet verantwoord, aangezien de vergoeding dan te zeer geweld zou doen aan het uitgangspunt, dat de kosten integraal dienen te worden vergoed.

Ten aanzien van de verblijfkosten wordt naar de mening van de werkgroep de wijze van declareren wat doorzichtiger, indien de procentuele vergoeding per uur wordt vervangen door een bedrag per dag(deel). Ook de toeslagen voor logies, ontbijt, lunch en diner zouden kunnen worden uitgedrukt in een vast bedrag. Dit betekent voor de declarant, dat hij, bij de invulling van het declaratieformulier, kan volstaan met het vermelden van herkenbare bedragen.

De kleinst mogelijke minderheid geeft de voorkeur aan een systeem van vergoeding van werkelijk gemaakte kosten tot maxima, ongeveer gelijk aan de huidige normbedragen.

Tenslotte meent de werkgroep dat er bij aanvaarding van de vereenvoudiging m.b.t. de reiskosten woon-werkverkeer niet langer aanleiding bestaat de vergoeding van reiskosten ingevolge het Reisbesluit te belasten met de reiskosten van het traject woonplaats-standplaats.

De door de werkgroep voorgestelde vereenvoudiging behelst een aanzienlijke besparing op het soms ingewikkelde rekenwerk.

De te verwachten besparing op de kosten van uitvoering schat de werkgroep op $\pm 20\%$.

c. Representatie

De werkgroep heeft zich afgevraagd of het bestaande onderscheid in de declarabele en niet-declarabele kosten gehandhaafd moet blijven.

Naar het oordeel van de werkgroep verdient het de voorkeur om, in termen van de huidige regeling, alle representatieve uitgaven te beschouwen als niet-declarabele kosten. In deze optie wordt aan elke daarvoor in aanmerking komende ambtenaar een toelage toegekend, waarin alle uitgaven zijn begrepen. De hoogte van de toelage kan worden bepaald op basis van (functiegebonden) ervaringscijfers.

Uit de verstrekte gegevens blijkt, dat de voor de uitvoering benodigde mankracht voor de gehele rijksdienst globaal op 3 manjaren kan worden gesteld.

Aangezien de voorgestelde vereenvoudiging slechts een samenvoeging van de declarabele kosten met de niet declarabele zal dit getal daardoor niet noemenswaardig toe- dan wel afnemen.

d. Regeling telefoonkosten/Regeling diensttelefoon

De werkgroep is van mening dat (opnieuw) moet worden bezien in hoeverre het zinvol is beide regelingen naast elkaar te laten bestaan. Aangezien de Regeling diensttelefoon niet als een rechtspositionele regeling is bedoeld, valt een nadere uitwerking hiervan buiten de taakopdracht van de werkgroep.

Blijkens de verstrekte gegevens maken slechts 5 departementen gebruik van de Regeling diensttelefoon.

e. Voorschotregeling aanschaf motorrijtuigen.

De werkgroep acht deze regeling maatschappelijk achterhaald, daar de auto zich meer en meer ontwikkeld heeft tot een algemeen gebruiksgoed, waarvoor, vanwege daartoe geëigende instellingen, vele financieringsmogelijkheden zijn ontstaan, welke in het algemeen ook binnen het bereik van de gemiddelde ambtenaar liggen.

Blijkens de verstrekte gegevens wordt bij slechts 6 departementen gebruik gemaakt van deze regeling.

Hoewel de gepresenteerde cijfers niet een conclusie toelaten aangaande de effectiviteit van de regeling, meent de werkgroep toch in het geringe gebruik dat van de regeling wordt gemaakt een bevestiging te zien van haar advies de mogelijkheden van opheffing van de regeling nader te bezien.

Samenstelling van de werkgroep

R. Barzilay	Onderwijs en Wetenschappen
Maj. P.M.T. Boonekamp	Defensie
W.J. Brand	Binnenlandse Zaken
C.J. Debets	Binnenlandse Zaken
J.M. Douma	Binnenlandse Zaken (adj.secretaris)
drs. A.M.A. Ehren	Justitie
mr. J.P. van Ham (vervangen door R.Th. Hadders)	Onderwijs en Wetenschappen
drs. G.D. Johanns	Financiën
S.H. Korver	Binnenlandse Zaken (secretaris)
drs. P.H.J. Middendorp	P.T.T.
G.A. Ruygrok	Verkeer en waterstaat
Jhr. dr. L.J.H. van Spengler	Algemene Zaken
mr. E.M. Veldstra	Binnenlandse Zaken
M.J. Verlind	P.T.T.
dr. A. de Waal	Binnenlandse Zaken (voorzitter)

De regelingen welke in het kader van de vierde ronde heroverweging ter discussie zouden kunnen staan zijn:

1. Reisbesluit 1971
(Besluit 15 december 1970, Stb. 602)
2. Verplaatsingskostenbesluit 1962
(Besluit 16 april 1962, Stb. 150)
3. Reis- en pensionkostenbesluit ongehuwd rijkspersoneel
(Besluit 24 februari 1970, Stb. 56)
4. Studiefaciliteitenregeling
(circ. 3 mei 1978, nr. AB78/U679)
5. Regeling telefoonkosten
(Besluit 22 september 1977, Stb. 527)
6. Vergoeding van representatiekosten
(cir. 6 oktober 1977, Stb. 527)
7. Vacatiegeldenbesluit 1970
(Besluit 4 december 1970, Stb. 577)
8. Regeling toekenning vergoedingen, schadeloosstellingen en gratificaties
(Besluit 27 juli 1950, Stb. K 320)
9. Regeling hypotheekgaranties
(circ. 23 augustus 1974, nr. AB74/U1271)

10. Premiespaarregeling Rijksambtenaren 1968
(Besluit 27 mei 1968, Stb. 263)
11. Regeling ziektekostenvoorziening voor Overheidspersoneel
(Besluit 18 september 1980, Stb. 544)
12. Interimregeling
(Besluit 25 maart 1982, Stb. 173)

Alsmede soortgelijke regelingen voor de bijzondere groepen.

Een aantal van de voornoemde regelingen kwamen naar het oordeel van de werkgroep niet in aanmerking voor verdere bestudering in het kader van de vierde ronde heroverweging. Hieronder is aangegeven op welke gronden de werkgroep heeft gemeend de betreffende regeling niet langer in het onderzoek te betrekken.

Studiefaciliteitenregeling rijkspersoneel

De studiefaciliteitenregeling rijkspersoneel regelt de voorwaarden op grond waarvan aan een ambtenaar studiefaciliteiten toegekend kunnen worden indien met de studie tevens een dienstbelang wordt gediend. Deze faciliteiten bestaan uit studieverlof en tegemoetkoming in studiekosten. Studieverlof kan worden verleend voor ten hoogste een halve dag per week, indien de lessen in de normale diensturen moeten worden gevolgd kan dat verlof worden uitgebreid tot een dag per week. De tegemoetkoming in studiekosten bedraagt normaliter maximaal 50% van de noodzakelijk gemaakte cursus- en lesgelden, de examen- en diplomakosten en de aanschaffingskosten van verplicht gesteld studiemateriaal. Volledige vergoeding wordt verleend voor de noodzakelijk te maken reiskosten, indien de studie gevolgd moet worden in een andere plaats dan de woon- of standplaats. In bepaalde gevallen kan een ambtenaar worden verplicht tot (gedeeltelijke) terugbetaling van een toegekende tegemoetkoming studiekosten (ARAR art. 75, AOB art. 47) beschikking minister van Binnenlandse Zaken AB78/U670.

Gezien de vele verschillende studiemogelijkheden lijkt een vergroving van de declaratiemogelijkheden door de invoering van normbedragen niet aangewezen.

In het algemeen wordt door belanghebbende éénmaal per jaar gedeclareerd. Verkorting of verlenging van deze periode bevat geen substantiële bijdrage aan de vereenvoudiging van de regeling.

Regeling hypotheekgaranties

1. Hypotheekgarantie, garantie als bedoeld in artikel 63 van de Woningwet, die door de overheid kan worden gegeven voor betalingen van rente en aflossing voor een hypothecaire geldlening ten behoeve van het verwerven van een eigen woning. Op grond van een door het ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer bekend gemaakte aanvullende beschikking kunnen thans in het gehele land voor nieuwe eigen woningen, waarvan de verwervingskosten een bepaald bedrag niet overschrijden, door de gemeenten garanties worden gegeven voor leningen, die nagenoeg volledig de kosten dekken van het in eigendom verkrijgen, zulks ongeacht de leeftijd van de gegadigde. Voor reeds eerder bewoonde woningen geldt een meer beperkte garantieregeling. In het kader van functieverplaatsingen en van individuele verplaatsingen met een verplicht karakter biedt de overheid de mogelijkheid om ook in die gevallen waarin de gemeentegarantie niet voorziet, in bepaalde gevallen dat een reeds eerder bewoonde woning werd gekocht, van rijkswege een garantie te geven voor een lening tot 100% van de verwervingskosten. De begrenzing van de stichtingskosten tot welke een hypotheekgarantie voor nieuwe woningen mag worden verstrekt is voor deze gevallen van overeenkomstige toepassing (circ. 23 augustus 1974, nr. AB74/U1271 en circ. 15 december 1975, nr. BA75/U1798).
2. Sedert 1975 werden 280 garanties afgegeven. De bemoeienis van BiZa kan nauwelijks vertragend genoemd worden. Gezien het geringe aantal per bevoegd gezag lijkt overgaan tot opheffen van de BiZa-bemoeienis niet gewenst in verband met het gevaar van interpretatieve verschillen.

REGELING ZVO en
INTERIMREGELING

Beide regelingen kunnen niet los gezien worden van de activiteiten van de Brede Overleggroep Ambtelijke Ziektekostenregelingen (BOAZ). Aangezien BOAZ zijn activiteiten nog niet heeft afgerond is behandeling van beide regelingen in het kader van de 4e heroverweging prematuur.

Het vorenstaande geldt daardoor evenzeer voor de bij politie en Defensie bestaande eigen regelingen.

RIJKSAMBTENAREN SPAARREGELING

Een regeling waaraan ambtenaren en arbeidscontractanten die een hoofdbetrekking bekleden en van wie het salaris niet hoger is dan het maximum van schaal 9 voor een gemaximeerd bedrag kan deelnemen door het sparen van geld of afsluiten van een levensverzekering. De aan de uitvoering van de regeling verbonden administratieve werkzaamheden zijn omvangrijk. Met behoud van de ratio van de regeling valt daaraan evenwel niet te ontkomen. De regeling lijkt geen houvast te bieden voor behandeling in het kader van de vierde ronde heroverweging.

K 320 (gratificatiebesluit)

K 320 biedt de mogelijkheid om vergoedingen, gratificaties e.d. toe te kennen anders dan op grond van de in de wet vastgestelde voorschriften. Als de toekenning de grens van f. 2.000,-- overschrijdt is instemming van de minister van Binnenlandse Zaken vereist. Gezien de vele verschillende situaties waarin dit besluit wordt toegepast lijkt een vermindering van de bemoeienis van de minister van Binnenlandse Zaken door verhoging van de grens van f. 2000,--, zulks in verband met het gevaar van het ontstaan van interpretatieverschillen, niet aan te bevelen.

De regeling lijkt dan ook geen reëel houvast te bieden voor behandeling in het kader van de vierde ronde heroverweging.

Vacatiegeldenbesluit 1970

Dit besluit voorziet in de toekenning van een vacatiegeld aan daartoe aangewezen leden van commissies. De toekenning geschiedt door de minister nadat hij de instemming heeft verkregen van de minister van Financiën. Het vacatiegeld is vastgesteld per vergadering.

Aan de voorzitter van een commissie wordt meestal een vacatiegeld toegekend in de vorm van een vaste beloning.

Deze regeling welke met name van toepassing is op situaties waarin een niet-ambtelijke deskundige blijk van waardering moet worden toegekend lijkt geen houvast te bieden voor een verdere vereenvoudiging. In verband met de noodzakelijke eenheid van beleid ligt ook een vereenvoudiging van de procedure (bijvoorbeeld vermindering van bemoeienis van de minister van Financiën) niet in de rede.

Soortgelijke regelingen voor het militair personeel

1. Reisbesluit militairen 1978

Analoog aan het Reisbesluit 1971.

In de uitvoeringsbeschikkingen aanpassing aan specifieke militaire omstandigheden. Overigens wordt door Defensie in deze BiZa gevolgd en is de technische uitvoering in grote lijnen overeenkomstig de beschreven werkwijze door BiZa.

2. Verplaatsingskostenbesluit 1962 (VKB 1962)

Qua besluit en GMB identiek. Daarnaast autonome voorzieningen voor militairen en wel:

a. op basis van artikel 10 VKB 1962:

- Regeling dagelijks reizen militairen 2)
- Regeling woningnoodfaciliteiten/duur der emolumenten 1)
- Regeling vervoer bij bewegingsvrijheid en buitengewoon verlof 3)

Voornaamste kenmerken en samenhang tussen deze regelingen

N.B. Burgerambtenaren zijn ingevolge artikel 55 ARAR verplicht om zich in/bij hun standplaats te vestigen. Ontheffing is mogelijk. Ingevolge artikel 5a VKB 1962 komen zij voor een verhuiskostenvergoeding in aanmerking indien ze verhuizen binnen 24 maanden. Verlenging is mogelijk wegens woningnood. Binnen de 24 maanden-termijn (c.q. de verlengde termijn of, bij ontheffing, voor onbepaalde tijd) bestaan hun aanspraken uit dagelijks reizen c.q. pensionkosten en weekendreizen, welke regelingen iets nadeliger, respectievelijk voordeliger uitvallen dan voor militairen. Militaire ambtenaren hebben geen verhuisplicht maar zijn ingevolge artikel 143 AMAR verplicht (zèlf) te wonen op zodanige afstand van de plaats van tewerkstelling dat ze tijdig en fit op hun werk kunnen zijn.

A. De militair is voornemens te verhuizen

Tot tijdstip van verhuizen heeft de militair gedurende - afhankelijk van de inkomenscategorie - maximaal 9, 12 of 24 maanden (in geval van woningnood kan de termijn van 9 of 12 maanden verlengd worden tot 24 maanden) aanspraak 1) op:

(1) in geval van dagelijks reizen (basis art. 10, lid 7 VKB 1962): 2)

- een tegemoetkoming van maximaal 65 km;
- na het verstrijken van de termijn een tegemoetkoming van maximaal 25 NS-km;

(2) in geval van niet dagelijks reizen (basis art. 10, lid 7 VKB 1962):

- reizen, gezinsbezoek éénmaal per week voor rekening van het rijk 3), naast aanspraak op rijkshuisvesting en voeding, en een toelage gescheiden gezinsleven;
- na het verstrijken van de termijn een tegemoetkoming in de reiskosten tot maximaal de kosten van een maandtrajectkaart NS 2e klas over 25 km.

B. In afwijking van de burgerambtenaar heeft de militair aanspraak op een tegemoetkoming in de dagelijkse reiskosten voor onbepaalde tijd 2) indien:

- (1) de militair na zijn verplaatsing woonachtig is op een afstand van meer dan 25 km, doch minder dan 40 km van zijn nieuwe plaats van tewerkstelling en de minister de verhuizing niet nodig acht;
- (2) de militair binnen de voor hem geldende termijn (zie punt 2A) is verhuisd naar een buiten het woongebied (25 km rond standplaats) gelegen woning en naar het oordeel van de minister niet in de gelegenheid is geweest zich dichterbij de standplaats te vestigen (woningnood).

C. Het betreffen puur "geïndividualiseerde" regelingen waarvoor door belanghebbenden maandelijks een declaratie moet worden opgemaakt voor wat betreft het dagelijks reizen en weekend reizen met eigen vervoer en volgt vervolgens dezelfde weg als aangegeven onder punt 1.

Defensie is voornemens om de duur der emolumenten te wijzigen en wel door voor al het personeel slechts één termijn van 24 maanden vast te stellen. Bovendien bestaat het voornemen om over te gaan tot automatisering van deze regelingen, hetgeen m.n. voor het dagelijks reizen een vereenvoudiging van de regeling vereist.

b. Op basis van artikel 11 VKB 1962:

Regeling onderbrenging militairen, welke regeling voorziet in de mogelijkheid van onderbrenging van een militair en zijn gezin die na beëindiging van een plaatsing in het buitenland terugkeert in Nederland en op die datum niet kan beschikken over een passende woning. De duur van de aanspraak is gekoppeld aan de Regeling woningnoodfaciliteiten/duur der emolumenten.

De inhouding ter zake is geregeld in de bezoldigingsvoorschriften.

Behoeft naar de mening van Defensie geen verdergaande vergroving.

3. Reis- en pensionkostenbesluit ongehuwd rijksperoneel

Bestaat niet voor het militair personeel. Een en ander is opgenomen in de onder punt 2 vermelde regelingen.

4. Regeling financiële voorzieningen na verplaatsing militairen

Dit is een voor het militair personeel vervangende regeling van de "Voorzieningen in verband met functieverplaatsing" en is van toepassing op de in Nederland woonachtige én tewerkgestelde beroepsmilitair gehuwd, resp. ongehuwd met een eigen huishouding in de zin van het VKB 1962.

Voornaamste kenmerk in samenhang met punt 2.a.:

De militair die niet voornemens is te verhuizen

Deze militair krijgt op zijn verzoek gedurende maximaal 36 maanden aanspraak op de onder punt 2A (1) danwel (2) vermelde emolumenten. Deze financiële voorzieningen zijn gebaseerd op Stb. 1950, K 320 en zijn indertijd tot stand gebracht in rechtstreekse samenhang met het voor militairen niet van toepassing kunnen zijn van de functieverplaatsingstoelage c.a. Defensie is voornemens de termijn van 36 maanden te verlengen, teneinde tegemoet te komen aan problemen bij de uitvoering van het verplaatsingsbeleid. Defensie ziet geen nadere vereenvoudiging in deze, dan mogelijk één regelgeving maken met alle aspecten daarin geregeld.

MINISTERIE VAN BINNENLANDSE ZAKEN

Aan

de heren Ministers

Onderwerp: Toepassing artikel 10,
derde lid, van het Verplaatsings-
kostenbesluit 1962.

Dir.O.P.
Hoofdafd.O.P.Z.
Afd.Bez.
Bur.IV.

Nr.AB66/U1097

's-Gravenhage, 25 mei 1966

Met betrekking tot de toepassing van artikel 10 van het Verplaatsingskostenbesluit 1962 en wel in het bijzonder voor wat betreft de voorwaarden waaraan moet worden voldaan om na verplaatsing of indiensttreding in aanmerking te komen voor een tegemoetkoming in de reis- en/of pensionkosten, moge ik het volgende onder de aandacht brengen.

Ten einde voor bedoelde tegemoetkoming in aanmerking te kunnen komen moet de ambtenaar, die gehuwd of gehuwd geweest is, namelijk op de datum van verplaatsing of indiensttreding in zelfstandig gezinsverband een eigen huishouding voeren. Het was destijds de bedoeling van vergoeding uit te sluiten die belanghebbenden, die reeds voor de verplaatsing of indiensttreding met hun echtgenote in een pension verbleven, of die gescheiden leefden. In dergelijke gevallen zal de belanghebbende zich immers op overeenkomstige wijze in zijn (nieuwe) standplaats kunnen vestigen.

Artikel 10, derde lid, van genoemd besluit opent de mogelijkheid om met mijn medewerking toch een tegemoetkoming in de reis- en/of pensionkosten toe te kennen indien de belanghebbende (in Nederland) geen eigen huishouding voert, doch op de datum van verplaatsing of indiensttreding wel in zelfstandig gezinsverband leeft. Over de toepassing van deze bepaling bestaat enig misverstand. In verband hiermede deel ik U het volgende mede.

Ter zake laten zich vier situaties onderscheiden, namelijk de gehuwde of gehuwd geweest zijnde, die:

- a. in zelfstandig gezinsverband een eigen huishouding voert;
- b. in zelfstandig gezinsverband geen eigen huishouding voert;
- c. niet in zelfstandig gezinsverband leeft doch wel een eigen huishouding voert;
- d. niet in zelfstandig gezinsverband leeft en ook geen eigen huishouding voert.

- In -

In de gevallen a en d behoeft geen twijfel te bestaan omtrent het al dan niet verlenen van tegemoetkomingen in reis- en pensionkosten.

Tot het geval a behoort ook de gehuwde die met zijn gezin bij ouders of schoonouders inwonend is en een eigen huishouding in de zin van het Verplaatsingskostenbesluit voert, of een gehuwd geweest zijnde, die met kinderen en een familielid of huishoudster een eigen huishouding voert, hetzij inwonend of anderszins.

Tot het geval d (waarin geen vergoeding mogelijk is) behoort naast de in de tweede alinea, tweede volzin, bedoelde belanghebbende, de weduwnaar of weduwe (ambtenaar zijnde) zonder kinderen, die in pension is of anderszins geen eigen huishouding voert in de zin van het Verplaatsingskostenbesluit.

Het geval b doet zich onder andere voor indien belanghebbende inwonend is bij ouders, schoonouders of andere hoofdbewoners en als zodanig de beschikking heeft over een of twee vertrekken, alwaar met de weekeinden of vrije dagen, dan wel dagelijks, weliswaar in zekere zin een eigen huishouding wordt gevoerd, doch anders dan in de zin van het Verplaatsingskostenbesluit.

In dergelijke gevallen kan voor de toepassing van het Verplaatsingskostenbesluit worden gesproken van "leven in zelfstandig gezinsverband" zonder dat een eigen huishouding wordt gevoerd.

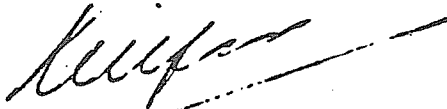
Geen zelfstandig gezinsverband doch wel een eigen huishouding (geval c, waarvoor geen vergoeding van reis- en/of pensionkosten kan worden toegekend) heeft de weduwnaar of weduwe (ambtenaar zijnde) zonder kinderen, die met een familielid (anders dan een gezinslid bedoeld in artikel 2, sub e van het Verplaatsingskostenbesluit) of een huishoudster een eigen huishouding voert in de zin van meergenoemd besluit, hetzij inwonend hetzij anderszins.

Ik heb er geen bezwaar tegen, dat met inachtneming van het vorenstaande in de gevallen als nader onder b omschreven tegemoetkomingen in reis- en pensionkosten worden verleend, uiteraard voor zover de overige bepalingen van meergenoemd besluit zich daartegen niet verzetten. De daartoe vereiste medewerking mijnerzijds kan gaacht worden hierbij te zijn verleend.

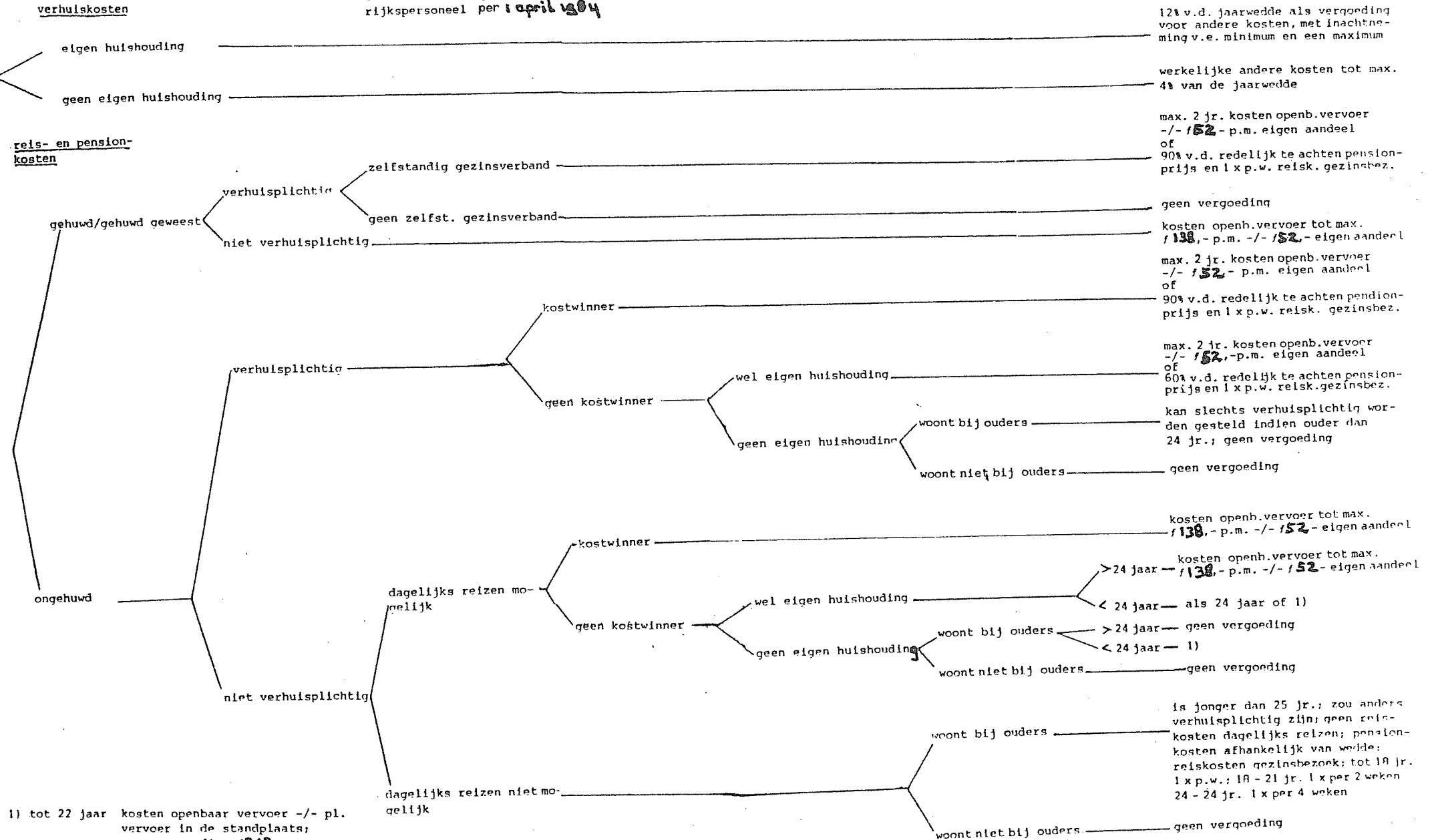
DE MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN,

Voor deze,

De Directeur-Generaal voor
Overheidspersoneelsbeleid,

Vergoedingen ingevolge het Verplaatsingskostenbesluit 1962 en het Reis- en pensioenbesluit ongehuwd burgerlijk rijkspersoneel per 1 april 1964

1) tot 22 jaar kosten openbaar vervoer -/- pl. vervoer in de standplaats; max. vergoeding f 213,-
 22 jaar kosten openbaar vervoer -/- f 52,- eigen aandeel max. vergoeding f 213,-
 23 jaar 2/3 van de vergoeding aan een 22-jarige
 24 jaar 1/3 van de vergoeding

12% v.d. jaarwedde als vergoeding voor andere kosten, met inachtneming v.e. minimum en een maximum

werkelijke andere kosten tot max. 4% van de jaarwedde

max. 2 jr. kosten openb. vervoer -/- f 52,- p.m. eigen aandeel of 90% v.d. redelijk te achten pensionprijs en 1 x p.w. reisk. gezinsbez.

geen vergoeding

kosten openb. vervoer tot max. f 138,- p.m. -/- f 52,- eigen aandeel

max. 2 jr. kosten openb. vervoer -/- f 52,- p.m. eigen aandeel of 90% v.d. redelijk te achten pensionprijs en 1 x p.w. reisk. gezinsbez.

max. 2 jr. kosten openb. vervoer -/- f 52,- p.m. eigen aandeel of 60% v.d. redelijk te achten pensionprijs en 1 x p.w. reisk. gezinsbez.

kan slechts verhuisplichtig worden gesteld indien ouder dan 24 jr.; geen vergoeding

geen vergoeding

kosten openb. vervoer tot max. f 138,- p.m. -/- f 52,- eigen aandeel

kosten openb. vervoer tot max. f 138,- p.m. -/- f 52,- eigen aandeel

> 24 jaar - als 24 jaar of 1)
 < 24 jaar - als 24 jaar of 1)

> 24 jaar - geen vergoeding
 < 24 jaar - 1)

geen vergoeding

geen vergoeding

is jonger dan 25 jr.; zou anders verhuisplichtig zijn; geen reiskosten dagelijks reizen; pensioenkosten afhankelijk van welke reiskosten gezinsbezoek; tot 18 jr. 1 x p.w.; 18 - 21 jr. 1 x per 2 weken 24 - 24 jr. 1 x per 4 weken

geen vergoeding

Raming van de besparingen

1. Inleiding

De uitgaven welke zijn gemoeid met de toepassing van de (onkosten) regelingen die in deze heroverweging zijn betrokken worden binnen de rijksoverheid gebruikelijk niet per soort geadministreerd. Hierdoor is het niet mogelijk een direkt inzicht te verkrijgen van het met de afzonderlijke regelingen gemoeide budgettaire beslag.

Teneinde toch een beeld te verkrijgen van de financiële consequenties van de voorgestelde vereenvoudigingen - is aan de departementen en PTT gevraagd de daarvoor noodzakelijke gegevens ad hoc te verstrekken.

2. Verplaatsingskostenbesluit

Uit de verstrekte gegevens blijkt, dat de voor de uitvoering van dit besluit benodigde mankracht in het algemeen gering is. Gemiddeld is daarvoor minder dan 1 manjaar per departement benodigd. Slechts het Ministerie van Defensie geeft een aanzienlijk hoger getal op.

De reden hiervan ligt enerzijds in het zeer grote aantal belanghebbenden en anderzijds in het door Defensie gehanteerde maandelijks, niet geautomatiseerde, declaratiesysteem voor de reiskosten, woon-werkverkeer.

De door de werkgroep voorgestelde vereenvoudiging behelst een geheel nieuw systeem van tegemoetkoming in de kosten van het reizen tussen woonplaats en standplaats, waarbij niet langer de individuele wijze van reizen van belang is maar slechts de objectief gemeten afstand tussen woonplaats en standplaats.

Belangrijkste voordelen van het voorgestelde nieuwe systeem zijn, dat tariefwijzigingen niet meer individueel behoeven te worden berekend en kan worden overgegaan tot uitbetaling van een vast bedrag per maand. Volstaan kan worden met herziening van het tarief per kilometer of per zône in de geautomatiseerde administratie.

De werkgroep meent, dat de voorgestelde vereenvoudiging een besparing toestaat op de personele kosten van circa 50%.

3. Reisbesluit 1971

In de thans gehouden enquête is onder meer gevraagd naar het totaal aantal behandelde declaratieformulieren in het jaar 1983, het totaal aantal diensreizen en het totaal aantal manjaren dat met de uitvoering is gemoeid. De uitkomsten van de verstrekte gegevens verschillen sterk per departement.

Niettemin kan een gemiddelde behandeltime worden berekend van 31 minuten per declaratie. Na eliminering van de extreem hoge en lage cijfers bedraagt deze 26 minuten per declaratie.

Van 1971 tot 1973 heeft een interdepartementale werkgroep Automatisering Toepassing Reisbesluit in opdracht van de Commissie Automatisering Rijksdienst een onderzoek verricht naar mogelijkheden om de op grond van het Reisbesluit te vergoeden bedragen te automatiseren. Ook deze werkgroep was genoodzaakt de noodzakelijk kwantitatieve gegevens via een enquête op te vragen. Uit dat onderzoek bleek, dat de totale behandelingsduur van één declaratieformulier gesteld kon worden op gemiddeld 21 minuten.

Het lijkt verantwoord thans de gemiddelde behandeltime per declaratieformulier toch te stellen op \pm 26 minuten.

De door de werkgroep voorgestelde vereenvoudiging behelst een aanzienlijke besparing op het soms ingewikkelde rekenwerk.

De werkgroep meent, dat een besparing van gemiddeld een minuut behandeltime per dienstreis (gemiddeld 5,2 minuten per declaratieformulier) tot de mogelijkheden moet behoren. De gemiddelde behandeltime van een declaratieformulier zou daardoor kunnen worden teruggebracht tot gemiddeld 21 minuten.

De te verwachten besparing op de kosten van uitvoering bedraagt dan \pm 20 %.

4. Representatie

Uit de verstrekte gegevens blijkt, dat de voor de uitvoering benodigde mankracht voor de gehele rijksdienst globaal op 3 manjaren kan worden gesteld.

Aangezien de voorgestelde vereenvoudiging niet een toename beoogt van het aantal toelagen maar slechts een samenvoeging van de declarabele kosten met de niet declarabele zal dit getal daardoor niet noemenswaardig toe- dan wel afnemen.

5. Voorschotregeling

Blijkens de verstrekte gegevens wordt bij slechts 6 departementen gebruik gemaakt van deze regeling.

Hoewel de gepresenteerde cijfers niet een conclusie toelaten aangaande de effectiviteit van de regeling, meent de werkgroep toch in het geringe gebruik dat van de regeling wordt gemaakt een bevestiging te zien van haar advies de mogelijkheden van opheffing van de regeling nader te bezien.

6. Regeling diensttelefoon

Blijkens de verstrekte gegevens maken slechts 5 departementen gebruik van de Regeling diensttelefoon. De werkgroep meent hierin een bevestiging te vinden van haar advies de mogelijkheden van opheffing van de regeling nader te bezien.